

Öykü Gazetesi

Aylık öykü gazetesi
1. Yıl, 5. Sayı
Şubat 2024

Ölen Çiçekler

Emrullah Alp

Dengemi kaybettim. Soyutlamaya çalışıyorum kendimi dış dünyadan ama mümkün değil. Yakın uzak çılgınlıklar, sesler gürültüler... Yıkılmış duvarlar, paramparça edilmiş evler, duvarlardaki kurşun izleri... Uyumak da uyanmak da kara, kapkara.

Saksı aldım, çiçek ekeyim de yarına dair bir şey olsun elimde. Aldığım çiçeğin tohumuyla oynamışlar, bir hafta on gün dayanıp sonra öldü. Soldu diyemiyorum. Ağzımın içini görüyor musun? Sevişelim diyemem artık sana, bu tatla olmaz. Bu dille...

Pazar günü giysilerimi yıkayıp balkona asmaya çıktım. Mandalları rüzgârdan uçmasınlar diye bir poşetin içine koyuyorum. Elimi rastgele içine atıp avcuma gelenleri sepetin üstüne koyunca fark ettim; yıkadığım tüm giysiler siyahmış. O an tutamadım kendimi, bastıramadım artık. Oturup oracıkta ağladım canım, ağladım. Mandalların rengi o kadar zengin gelmemiştii daha önce. Daha önce bir mandala ağlayacağımı da sanmazdım. En sevdiğim elbisemi sana anlatmıştım, şu üstünde çiçekler olan hani. Yok, olmuyor, yapamıyorum. Onca ölüm varken renkli bir şeyi yakıştıramıyor insan kendine. Aynaya bakıp evet bu demek, bana ayıp geliyor. Utanmışım, giyememişim

başka renkte şeyler.

Bombalara alışıyor insan, yazdıklarım sana geliyor mu diye bakmıyorum şu an, sadece konuşmak istiyorum. Buranın dışında, bunların dışında bir şeyler söylemek istiyorum. Denizin tuzunu hissetmek istiyorum mesela ya da benim de göğüslerim var, güzel iç çamaşırları almak ve bunun kaygısına düşmek istiyorum.

En son hangi dergiyi aldım, yeni çıkan kitaplar neler, haberim yok. İki ay önce bir etkinlik notu almıştım, şimdi ne kadar da boş geliyor. Nefes aldığımı gösterebilirim sadece, akıl sağlığım yerinde diye gösterebilirim. Yeni aldığım ayakkabıları, saati, kitapları, dergileri; yeni gezdiğim mekanları, konserleri, müzeleri gösteremem artık. Burnuma dokunuyorum bunları yazarken, gerçek bir şey olsun istiyorum, anlıyor musun? Kusura bakma anlıyor musun demek istemedim. Gerçekten ne demek istemediğimi anlatamıyorum. Ben de kendimi anlamayacağım diye korkuyorum biliyor musun? Kusura bakma yine aynı-sını yaptım, biliyor musun demek istemedim.

Lütfen yine aynı şeylerden bahset bana, aynı göğün altındayız de mesela. Bulut ve gökyüzü, kuş ve güneş. Basit gerçeklerden bahset. Kırmızı domatesten, yeşil soğandan, sarı limondan, kandırılmaya meyilliyim.

Biliyorsun senin gibi değilim ben, geçen gün bahsettiğin o konu vardı ya, galiba seninle aynı fikirdeyim. O gün değilmişim gibi konuştuğumu biliyorum. Şimdi anlıyorum değil, şimdi öyle düşündüğümü anlıyorum. Toparlayamamış, o noktaya getirememişim düşüncelerimi. Bakkala gönderilmiş bir çocuk gibiydim o gün, ne almaya geldiğimi biliyor fakat gözlerimi çikolatalardan ayıramıyordum. Hep şu haberler yüzünden. Size gelen haberlerin hepsi yalan, hiçbirine inanma. Annemi de çok özledim; onların olduğu bölge, kanın en çok aktığı yerlerden birisi. Telefonun bir an çekmeyiip onlara ulaşamadığı kısacık zamanda bile aklımıza ne büyük ağıtlar geliyor bilemezsin. İçimden kendimi nasıl öldürsem, nasıl yırtsam üstümdekileri, hangi sivri uca sürtssem gözlerimin bebeklerini, diye geçiriyorum.

Dua etmekten bahsedeceğim bir dahaki yazışmamızda, anlatmak istemiyor bazen insan. Çünkü inandığımız şeyler için öldürülüyoruz ve bir gün bizi anlayacaklarına inanıyoruz. Hayatta olduğum sürece dün kadar büyük olduğumu hatırlamaya çalışacağım. Sonraya bir şey kalsın istiyorum. Yarın bunu kimse hatırlamazsa, sen unutma lütfen.

BU SAYIDA ÖYKÜLERİYLE

Emrullah Alp, Buket Uçar, Erdem Yılmaz, Sema Vatansever, Tuba Sina Aydın, Ömür Öter, Emre Ocaklı, Remzi Karabulut, Akın Ersöz, Fatih Selvi, Sinan Tepe, Doğu Kaşka, Hicret Birik

Gece Tıkırtıları

Buket Uçar

“Anne,” diye bağıyor bebek. Üst kattan geliyor ses. Bebek ağlıyor da ben dilini “anne” okuyorum. Uykunun en güzel yerinden bölünen anne, “şşş” diyor. Yani diyordur, ben olsam derdim. “Şşş” adımların arasında eriyor.

Uyusun da büyüsün...

Büyüye kadardı uykularım, büyüdükten sonra kalmadı. Mekânlar daraldıkça gözümde kaldı uyku. Mekânların dar olmasından duvarlar mesul değil.

Bir bebek ağıtı kulağımda tıkırtıyor. Derinlerden geliyor ses. Esniyorum. Esnedikçe açılıyor uykum. Sıcak basıyor. Yorganı atıyorum üstümden. Esnemem geçiyor. Yastığa beş kala uyuyanlardan ya da yatar yatmaz horlayanlardan değilim. Okuduğu duayı yarıda kesenlerden, daldığı hayalden çıkamayanlardan ya da bilmem daha neleri bırakıp uykuya kaçanlardan hiç değilim. Bir zamanlar öyleydim. Şimdi uyku, mülteci tıkırtıları gibi gözümde, oradan çıkmamak için çabalyor. Çıkmaya kalkarsa, sınırları aşarsa dünyanın gözüne duruyor. Evi topladım, bulaşıkları yıkadım, çamaşırları katladım. Ellerime krem sürdüm. Hanımeli kokuyor ellerim.

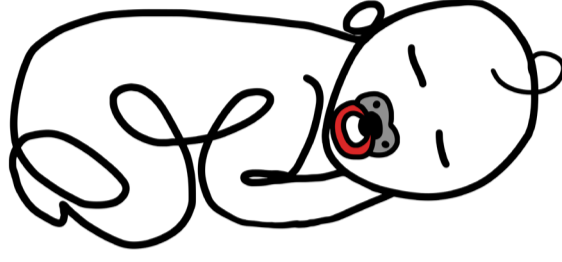
Aklımı toplamak evi toplamak kadar kolay olsa keşke. Bulanık zihnimin dağınıklığından kurtulmak mümkün olsa. Uyuyamıyorum.

“Uyuyamıyorum,” dersem uyuyamam değil mi? “Uyuyorum” diye tekrar edip duruyorum içimden. “-yor” ekine sığınmıyorum. Ebem de biliyordu ya “-yor” ekini, dedem de. Onlar, kafalarını koyacak yer bulur bulmaz uyuyordu. Ben uyursam, ebem unutulacak sanıyorum dünyadan, dedem toprakta kalacak. Bir bebek arafta... Soy ağacımın kökü kuruyacak sanıyorum. Sağdan soldan yapraklı, dallı budaklı ağaç... Ağacın benden yanı bodur, kuru... Uyursam geçmişlerime kavuşacağım sanıyorum.

Üşüyorum. Yorganı çekiyorum üstüme. Odam karanlık. Odamın kararması için geceye gerek yok. Önce gözüm, sonra oda, en son dünya kararıyor akşam olunca. Tavanda perdenin arasından kurtulan ışıklar dizili. Bir, iki... Tam yedi çizgi. El ele oynuyor çizgiler. Adile Teyze'nin ekran başından yataklarına yolladığı kuzucuklar mışıl mışıl uyuyor. Saatin kıpırtısı duvarı delip geçiyor. Panikliyorum. Biyolojik saatim tıkırtmıyor. Uykularım üvey bana. Sarıp sarmalamıyor beni. Bu dert bana her gece musallat oluyor. Derin uyku hayali kuruyorum, içi rüyalar dolu. Mavi, küçük haplar aklıma düşüyor. Trafoların üzerindeki kuru kafalı teneke levha geliyor gözümün önüne. “ÖLÜM TEHLİKESİ!” Neden geliyor? Yastığımın altında muska, dilimde ezberden dua, odada tütsü kokuları... Halime şükür, evrene teşekkür... Zihnim inadına tefekkürde. Böyle uyumak çok meşakkatli bir iş oluyor. Yukarı dairedeki bebek yine ağlıyor. Anne derin uykuda. Babası yataktan kalkıyor. Gece tıngır mıngır adamın dilinde sallanıyor. “E-e-e-e” Sesinden oda sarsılıyor. Ben sarsılıyorum. Yanımdaki adama sarılıyorum. Kocama... Derin soluklarında bir inip bir kalkıyor kolum.

İki büklüm ninniler söylese bana bilmediğim diller. Sancılı ninniler.

Sıcak. Yorganla ayrılıyorz birbirimizden. Yeryüzünde kaplayabileceğim en fazla yeri kaplıyorum yatakta. Sere serpe. Yatağa sığamıyorum. “Anne” diye bir ses geliyor. Bir bebek sesi. Karnım sancıyor sestem. Sancı doğal, bebek suni. Ses... Korkuyorum. Susuyorum. Sustuklarım hortluyor geceleri.

Bir afiş geriliyor gözlerime: “KREDİ KARTI KOMİSYON ORANI % 0” Alakasız bu ayrıntıyı unutmak için gündüzleri büzüşen hayatımı birbirinden ayırma çabasına giriyorum. Zamanlama yanlış. Gündüzler torbaya girdi, geceler ışıl ışıl. Kendimi bulamıyorum ömrümün içinde. Hep bu yüzden onu bir masada on beş dakikalık bir uykuda harcamadım mı? Zamansızlık. Üşüyorum. Yorgana sarılırken telefonun ekranı ışıltıyor. “VASATI KIRK ÇÖP” yanıyor zihnimde. “LÜZUMSUZ İŞE SÖNDÜR!” ile çöpler sönyor. Her daim haber gelebiliyor iş yerinden. Telefonum her aydınlandığında bebek ağlıyor. Hoşuma gidiyor bu ses. Telefon ağladıkça içim sızlıyor. Açıyorum. “HATIRLATMA” diyor ekran. Yarınki toplantı... Bebeği unutup yarın toplantıda konuşacaklarımın üstünden geçiyorum. Uyku, zaruri olarak kenara çekiliyor. Gece bir yük üzerimde.

Yapay bir uyku olsa. Nasıl olsa her şeyin yapayı var. Bağlılık yapsa. Uyuya uyuya ölsün.

Ne çok dayandım dünyaya. Gece gündüz. Gece, alacaklı gibi dayandı boğazıma, bir tek gözümde uzak kaldı. Ölmüyorum da uykusuzluktan. Kimsenin sevgisiyle sınanacak kadar sevdiği olamadım sanırım. Kimsenin kaybı olmadım. Sevdiklerim sabun köpüğü gibi kaydı gitti elimden. Hep ben uyurken gittiler. Ben ne güzel uyudum son uykumu. Gitmesi gerekiyordu, uyumam gerekiyordu benim, büyümem. Öyle dediler. “Uykusuz geceler,” dediler. “Bir daha olur,” dediler. ‘İşe yeni girdin, borcun da çok,’ dedim kendime ben de. ‘Eşyaların taksiti çok,’ dedim. Bayılırken “Anne!” dedi. Uyanmak istedim.

Nevresimin çiçekleri bedenime batıyor. Sıcaklıyorum yine, dikenlerden arındırıyorum bedenimi. Diken yok nevreşimin çiçeklerinde. Diken, rahat bir uykuya dâhil değil. Yorganın üstüne gelişigüzel iştirilen çaputlar batıyor nevreşimin içinden. Miti yorganı renklendirmek için annem tarafından serpiştirilen rengârenk çaputlardan dikenler. Çeyizden. Babamın gömleklerinden, annemin eteklerinden, eski elbiselerimden, içten içten çocukluğum batıyor. Cennet Ana'nın başındaki ağaca bağladığım çaputlar, gözümde sallanıyor. Naçar olunca insan, her dala sarılıyor, eline ne geçerse onunla bağlıyor kendini o dala.

Dayanamıyorum. Mavi hapı atıyorum ağzıma. Geri çıkarıyorum. Doktor, “içme!” dedi. Doktora danışmadan başladım. İşe yarayınca soluğu doktorun yanında aldım. İşe yaramasa sormazdım zaten, içmeyi bırakırdım. “İçme!” dedikten sonra “çocuk...” dedi. “Belki,” dedim. Kaderime sadece bir çocuk yazıldı sanırım, ben de onu Araf'a kaldırdım. Çocuk gibi uyumak istiyorum. Nerede olursam olayım, uyumak... Tadının gözlerimden aktığı şeker gibi bir uyku. Ağzımda sakız, ellerimde sokağın tozu, ayaklarım sızım sızım, diz kapaklarım yaralı... Derin uyku sebeplerinin hepsini istiyorum. Uykuyla dinlenemeyecek kadar yorgunum. Gözlerim, birikmiş uykularımı bir gecede ödeyemeyecek kadar fakir.

Tam bir gece vedalaştım ben onunla. Dokuz ay, on gün kadar uzundu vedam. Ertesi gün bir uykuda doğurup kurtuldum ondan. “Kariyer,” dedim ona anlarmış gibi. “Ruhsatım yok,” dedim. “Yaşım yirmilerde,” dedim, bilmiş bilmiş. Cennete randevu verdim ona, cehennemi hiçe saydım. Ben hiç kimseyle vedalaşmadım ömrümde. Giden, kendi gitti. Ben sırtlarından çekiştirdim onları. Gördüğüm, bildiğim, sevdiğim, sevmediğim... Hepsi benim. Bir ömür sırtımda taşıdım onları, uykumda. Kanlı, canlı bir veda ile sadece onu ayırdım kendimden.

Avuçladığım saçlarım geceye dağılıyor. “SOSYETE” geliyor aklıma. Büyük bir şehrin kenar mahallesinde izbe bir binanın alt katındaki kuaför. Adı iddialı muhite. Adam saçlarımı kesiyor. Param çıkışmıyor. “Sonra,” diyor kuaför. Kalıp gidiyor. Tuvaletim geliyor. Hiç orali olmuyorum. Üşeniyorum. Ağırlaşır gibi de olmuştum. Kırklar, yediler üşüşmüştü üstüme. Kalkıyorum. Ayaklarım, kalkar kalkmaz buz gibi oluyor.

Üşüyorum. Başımı yorganın içine sokuyorum. Mutfak kokuyor üstümdekiler. Sabah, kahvaltıda yaptığım krep... Annem gibi kokuyorum. Annem soğan kokardı, salça da. Krep kokmazdı. Ama en çok sabun kokardı, beyaz sabun. Ben hiçbir zaman annem gibi kokmadım. Analığım topu topu bir gece. Annemi özledim, çok özledim. Mutfak kokusu rahatsız etti, üstümü değiştirdim. Koku gitti. Annem gitti yanımdan. Çıkardıklarımın üstümdekileri tekrar değiştirdim. Annem geri geldi. Sarıldım. Dudağıyla burnunun arasındaki et benini iki parmağımın arasına aldım.

Uyusun da büyüsün...

Hiç büyümedim aslında ben. Uyusam da büyüssem.

Telefonun ekranı gözüme gözüme batıyor yine, bakmıyorum. Dişlerim tıkırtıyor. Göz kapaklarım abandıkça abanıyor aşağı. Gece, Hıdırellez'de gül ağacına kurduğum beşiği sallıyor. İp, dalın gövdesinde tıkırtıyor. Gül kırmızı ninniler söylüyor, bülbül üstüne ahıyor. Beşikteki bebek mışıl mışıl uyuyor. Gözlerim sonunda uykunun böğrüne kıvırıyor boynunu. Annem hafif hafif sallıyor beni koynunda. Kemiklerim tıkırtıyor. Oda daralıyor, daraldıkça içim sıkışıyor. Bu darlıktan duvarlar mesul değil. Gönülümün darlığı sıcıyor duvarlara. Yastığı on geçiyor uykum, çok geçiyor. Dizlerim değil ama içim sızlıyor. Avuçlarım krem kokuyor. Göğsüme bir bebek sokuluyor, gölgesi içime düşüyor, gölgesi kendinden büyük, yok oluyor içimde. Onunla birlikte süt kokuyor döşüm, çiğ süt. Ağzıma süt tadı geliyor. Ekşi. Et benim parmaklarının arasında can çekişiyor. “Anne,” diyor. Sesle birlikte, gözlerim tavana sıcıyor. Tavanda tıkırtıyor gözlerim.

Yedi, altı, beş...

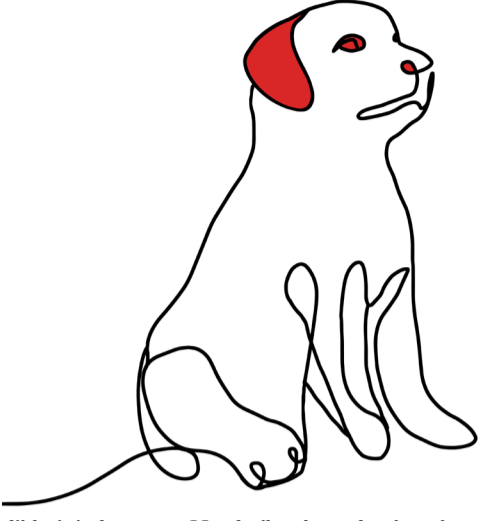
Üstelik Bir Gecede

Erdem Yılmaz

Üstelik bir gecede! Tam dört köpek demek. Kimse inanmamıştı ona ama buna rağmen anlatmayı sürdürdü. Muavin koltuğundaki viski şişesinin hangi köpekte hangi seviyede olduğu, virajları saatte kaç kilometre hızla döndüğü, olay sanki daha dün yaşanmış gibi aklın-

daydı. Eminim oradakilerin çoğu, Haydar'ın bunları daha önce kaç kez daha anlattığını, yalanlar üstüne inşa edilmiş bir hikâyenin kulağa kaçınıcı seferde bu kadar inandırıcı gelebileceğini düşünüyorlardı. Eğer bunun yerine çıkıp da dün gece bir bara girdiğini ve öylesine dört kadını yanına çağırıldığını, onlara gece-

yi birlikte geçirmeyi teklif ettiğini ve en önemlisi kadınların da bunu seve seve kabul ettiğini söyleseydi oradakiler Haydar'ı hızlıca baştan aşağı süzer ve bunun mümkün olabileceğine kanaat getirirdi. Fakat şimdi, ara ara içlerinden “acaba,” diye geçireler de evlerine döndüklerinde ne kadar saçma şeyler dinle-

diklerini düşünüp Haydar'la alay ederek uykuya geçeceklerdi. Bense mevzubahis olayı tüm detaylarıyla bilen tek kişiydim çünkü Haydar'ın övünerek anlattığı ve öldürdüğünü iddia ettiği dört köpeği aslında ben ezmiştim.

Çok değil, on üç gün önce Foş'tan aradılar. Perşembeleri çaldığı mekân. Benim numaramı vermiş böyle durumlar için. Taksiye binmiyormuş. Kız arkadaşımı uyandırmamaya özen göstererek evden çıktım, caddedeki benzinlikte depoyu fulleyip Foş'a gittim. Götü başı dağıtmış vaziyette oturuyordu kapının önünde. Yanında iki adam dikilmiş, benim gelip onu almamı bekliyordu. Kontağı kapattığım gibi kalkıp araca yaklaştı. İnmedim başta, yarı açık camdan kafamı çıkardım. İki adam, diye anılmak dışında hiçbir şekilde bahsedilmeyi hak etmediklerine dair kuşku olmaması için, Haydar'ın elindeki viskiyi almakta ısrarcı olsalar da Haydar şışeyi bırakmıyordu.

“Parasını mı vermedi?” dedim, verecekleri cevabı beklemeden cüzdanımı çıkardığımda.

“Verdi ama çok içti, sarhoş zaten,” dedi birisi, sesin hangisinden geldiğine dikkat etmedim.

“Sorun değil, kalsın şışesi, ben hallederim,” deyince bıraktılar. Haydar hiç yalpalamadan, sanki çizgi çeker gibi yürüdü arabaya doğru. Dedikleri kadar sarhoş olmadığını, hatta sarhoş olmadığını anladım hemen. Hiçbir şey demeden, o araca biner binmez motoru çalıştırdım ve döndüğüm yolun tersinde ilerle-

meye başladım.

Birkaç kilometre sonra elindeki şışeye uzandım, bırakmadı. Elimini tersiyle yapıştırdım bir tane dudığına. İnleyip ellerini ağzına götürdüğünde şışe az kalsın düşüyordu. Son anda tuttum. Yavaşlayıp kafaya diktim. Parmaklarını dudaklarına değdirerek kanayıp kanamadığını kontrol ediyordu.

“Yok bir şey,” dedim bir yudum daha almadan önce. “Sen dua et ki viski dökülmedi, o zaman sağlam dayak yerdin işte.”

Konuşmadı. Elini uzatıp şışeyi istedi. Verdim. Bir an yolu karıştırır gibi oldum, döner kavşağın hangi çıkışından gideceğimi düşünürken “Siktir et,” dedi. “Eve gitmeyelim, ikinci çıkıştan bas hadi.” Saate baktım. Üç kırk yedi. Bu saatte eve gitsem bir aptalık yapar, ses çıkarır, Farah'ı uyandırmırdım muhakkak. Anlatsam, beni niye uyandırmadın diye azarlardı kesin. Ertesi gün başka birisi mi var, diye darlardı. Sonrasını bilirsiniz.

Haydar'ın dediğini yapıp ikinci çıkıştan devam ettim. İsmimi hatırlayamadığım bir barın önünde durduk. İçerisi bitikti sahiden. Herkes zom olmuştu çoktan. Bundan mıdır nedir, ben de her zamankinden çabuk çakırkeyif oldum. Toplasan otuz kişi anca vardı içeride. Farklı yerlerde oturan dört kadını gözümde kestirdim ve aramızda sırasıyla şu diyaloglar yaşandı:

“Sen, şu, merdivene yakın duran, bir de bak tam şu karşıdaki. Beşimiz. Geceyi birlikte geçirelim mi?”

“Siktir git,”

“Bak şimdi; sen, merdivene yakın duran, bir de bak tam şu karşıdaki. Dördümüz. Geceyi birlikte geçirelim mi?”

“Erkek arkadaşım var,”

“Benim de kız arkadaşım var,”

“Öğrenirse benden ayrılır,”

“Benimki de öğrenirse benden ayrılır,”

“Öyleyse öğrenmesinler,”

Baş ve işaret parmaklarını birleştirip dudacağının bir noktasından ötekine götürdüm. “Ben,” dedim kulağına yaklaşp fısıldayarak. “Fermuarı kapadım. Sen de kaparsan...”

“O zaman öpüşemeyiz tatlım,” dedi gülerken ve beni ittirdi.

“Orospu seni, benle taşak geçiyorsun.”

“Güle güle hayatım,”

“Bakar mısın? Evet, sen. Bak şimdi; sen, bir de karşıdaki. Üçümüz. Geceyi birlikte geçirelim mi?”

“Üçümüz mü?”

“Aynen.”

“Ne yapacağız ki?”

“Boş ver,”

“Geceyi benimle geçirir misin?”

“Olabilir,”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki hayır, salak.”

Kadına tokat attım. Yaptığının doğruluğunu ya da yanlışlığını tartışmayacağım. Kapı ağzında bulduğu ilk kızla öpüşen Haydar'ın kolundan tutup çektim.

“Gidiyoruz.”

“Gidelim.”

“Bu kız kim?”

“Aysun. Biraz sarhoş haberin olsun.”

“Aysun,” dedim, Haydar'ı köşeye iterek. “Senle ben. Bu geceyi...”

Üzerime kustu.

Nasıl olduysa evde buldum kendimi sonra. Farah'ı uyandırmadan yatağa girdim ve tam uyuyacakken alarmı çaldı. Uzanıp kapattı hemen. Gözlerimi yumup uyuyor numarası yaptım. Yataktan kalktı ve yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Duşa girdikten sonra makyaj masasının karşısına oturup süslenmeye başladı. Farah, dedim yatakta doğruluk. Konuştuğca başımdaki ağrı keskinleşiyordu.

“Efendim hayatım?”

“Bir şey söylemeliyim,”

“Söyle canım,” dedi bana doğru dönerek.

“Ben seni dün aldattım. Ama şu an konuşmayalım bunu olur mu, başım çok ağrıyor çünkü. Sen işten izin al istersen. Ben birkaç saat uyuyayım. Kalkınca konuşuruz her şeyi.” Sonrasını bilirsiniz.

“Köpekler peki?” diye mırıldandı kalabalıktan birisi.

“Ne köpekleri?” dedim çaresizce.

“Geç oğlum yerine,” dedi Haydar gülerken. “Kabahat sana mikrofonu verende. Biraz fazla içti bu salak. Öyle olunca da karıştı her şey. Olayın aslı ne biliyor musunuz? Çok değil, on üç gün önce beni Foş'tan aradılar. Bunun çaldığı mekân...”

Yerime geçtim. Haydar'ın anlattıklarını tam dinlemesem de sesini gereksiz yere yükselttiği anlarda birkaç saniyeligiğine ne söylediğine dikkat ediyordum. Üstelik bir gecede! Tam dört köpek demek. Etraftakilere baktım. Suratlarından belliydi hepsinin. Kimse inanmamıştı ona ama buna rağmen anlatmayı sürdürdü.

Mızıka

Sema Vatansever

Aynı coğrafyanın yurttaşlarıydık ve sığamadığımız sınırlardı belki bizi yakınlaştıran. Evsiz ve sürgün hissetmekti. Zamanın sonsuzluğu içinde, peşine düştüğümüz yitik bir bakıştı. Burada fevkalade yalnızlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Göçmenleri taşıyan trenler vardı, vagonlarının kapısı açık bırakılmıştı. Vagonların kapısından ve pencerelerden ardında bıraktıklarına son kez bakanlar vardı ve çoğu yitirecekleri bakışları düşünerek, her ayrıntıyı zihnine naksetme telaşındaydı. Rayların çizdiği yolda bilinmezliğe doğru ilerlemenin endişesi okunuyordu yüzlerinden. Kimi dikişleri atmış paltosuna düşen kar yıldızlarını, kimi yılların üstünde biriktirdiği tozu silkiyordu. Kiminin kolu camın üzerinden sarkmış, öylece sallanıyordu. Belli ki geride kalanlar vardı, el sallamışlardı. Tüm serveti Singer dikiş makinesi olan terziler vardı. Gittikleri yere makinelerini de taşıyorlardı ve herkese aynı kıyafeti dikmeyi reddediyorlardı. Tütün saranlar vardı ve sonuna gelmiş tütünü camdan fırlatanlar. Az değildi bunların sayısı üstelik. Uzaktan görenler, kar'ın yandığını sanabiliyordu. Çünkü izmaritler atıldığı yerde tütümeye devam ediyordu. Ekip biçtikleri yaşamaklardı tütün onlar için. Topraktı. Kaybedilen. Beş-altı yaşlarında bir çocuk, annesinin eteklerini çekiştiriyordu ara sıra. Çocuğun mızıkası vardı. Tren sınır kapısına ulaştığında durakladı, çocuk mızıkasını düşürdü birden ve mızıka buz tutmuş zeminde yuvarlandı; ta ki elinde koferiyle hiçbir yaşam belirtisi göstermeksizin öylece duran onlarca kişiden birine çarpana dek. Anne, çocuğa babasından kalan tek hatırayı geri getirebilmek ümidiyle indi trenden. Artık kaybedecek bir şeyi kalmamış biri gibi indi. Tek bir şeyi daha arkasında bırakmaya tahammülü olmayan biri gibi indi. Düşe kalka ilerlemeye çalıştı. Kadın mızıkayı alıp, donmuş insanlardan oluşan ürkütücü manza-

raya bakmamaya çalışarak trene döndü. Eve döner gibi döndü trene kadın. Sınır çizilen yaşantılar arasından. Oysa sınırların bitki örtüsüdür ölüm. Ardında bir hayat bırakıp yaşamaya devam edenler önce sınırdaki ölü.

Evet, sınırlar vardı. Eve dönmekten ve kendimize dönmekten alıkoyan sınırlar. Sınırdaki dolaşan hayvanlar vardı ve sınırın ötesine özgürce geçebiliyorlardı. Ve sınırdaki insanlar vardı. İnsanlığın sınırında yaşayanlar vardı. Güçlü taraftan çizilmiş sınırları korumak pahasına yerlileri öldürüyor veya sürgün ediyorlardı. Artık yurtsuz olan yerliler, ölümlerini ve anılarını ve kaybettikleri insanlıklarını son kez selamlamak için sınıra dizilmiş, sessizliği paylaşıyorlardı. Bir ayın gibi. Bir kargaşın gibi. Zaman, burada olanlar için sonsuzca dek donmuş, anılar iyice bulanıklaşmıştı.

Böyle yazdım o gün. Geçmişe giden yolların üzerinde. Dedemin faytonundan gelen tıkırtıları ve babamın mızıkasını işitmeye çalışırken. Vaktiyle nallardan saçılan kıvılcıklar, buğulanan gözlerimde büyük yangınlara dönüşürken. Kimsenin görüp duymadığı o büyük yangınlar... Ovuşturdukça daha çok yaniyor gözlerim. Bu kez turuncu kofere yerine sırt çantam var. Oysa turist değil, gezgin değil, yolcu değil, yerlisim ben buraların. Kızıl sarı saçlarım ve ela gözlerimle. Devrik cümlelerimle. Yadırgı yalnızlığımla. Ölülerimle. Çantamda siyah-beyaz iki fotoğraf. İlk fotoğrafta yalnızca babam. Dört yaşında. Yıpranmış potinleri ve çatık kaşlarıyla. Üsküp'teki evin bahçesinde. Bahçe kapısı birbirine açılan evlerden birinin bahçesinde. Doğduğu evin bahçesinde. Gelecek günlerin ağırlığını sezmiş gibi kaygılı bakışlarıyla. Diğerinde maale. Tüm yüzler gülüyor. Evin önünde, herkesin tastamam olduğu tek fotoğraf belki. Kalanların ve gidenlerin bir arada olduğu son mutlu fotoğraf.

Yine de şehre bir yabancı gibi giriyorum. Kimliksiz. Pa-

“Sadece kendilerine en gerekli olacak şeyleri beraberlerinde getirmişler, ama her biri, bir daha hiç dönmeyeceğini bile bile evlerinin anahtarlarını yanına almıştı.”

Luan Starova

saportumla. Bir terekeciye gitmeliyim diyorum, gidip anılarımla satmalıyım. Hatta yazdıklarımı. Babamın mızıkasını. Dedemin durmuş köstekli saatini. Bir de nenemin Singer dikiş makinesi var evde. Ev. Ama hangisi? Babamın çocuk gözlerinde devleşen o bahçeli evi bulabilecek miyim? Diyelim ki buldum, o kapıdan yeniden girebilecek miyim? Kapının önü ve ardu. Kayıp geçmişe açılan bir karışık mesafe. Ve pullanmış ve pas tutmuş demirlerini günler boyunca aslına uygun boyamak için uğraştığım o köhne makine. Nenem terziydi benim. Annem gibi. Onu satmam. Onda nenemin elleri, onda nenemin gözleri var. Sesinde Balkan nağmesi var. Zamanın dolanmış iplikleri var. Dar zamanlarda bile o hep Var. Var. Var. Dar. Var. Dar. Vardar da Var. Vardar da Var. Dar zamanların Var kişisi.

Fotoğraf çektiren gelin ve damada, kuklaları ustalıkla oynatan adama, yabancı olduğumu hatırlatırcasına havlayan köpeğe aldırmandan işittiğim ezgiyi takip ederek Taşköprü'ye doğru ilerliyorum. Bir çocuk. Annesinin eteklerini çekiştiriyor. Çocuğun elinde mızıka. Üstünde özel dikim bir yecek. Yıpranmış potinleriyle annesinin adımlarına yetişmeye çalışıyor. Kadının sırtında zor günlerin kamburu. Gülümsüyorum. Gülümsediğimi fark edecek denli yakın, elimi uzatsam yakalayamayacağım kadar uzaktalar. Çocuğun yüzündeki bulutlar dağılıyor beni görünce. Çatık kaşları gevşiyor. El sallıyor geçmişten. Geleceğe. Sonra, kaybedilen onca şeye inat gürül gürül akan Vardar'a çeviriyor yüzünü. Ve mızıkasını çalmaya devam ediyor. Onun bakışlarını takip ediyorum. “Demek geldin...” diyor kalbime akan nehir, bağrına basıyor yılların biriktirdiği tozu üzerimden silkercesine. Biraz yorgun, uzak diyarlardan evine dönen göçmen bir kuş gibiyim.

Evde Kalmış Kız Kurusu

Tuba Sina Aydın

*"Doğarken ağladı insan.
Bu son olsun, bu son..."*
Cem Karaca

**“17 Ağustos depreminde yaşamış olduğu acıları ke-
taplaştırdı. Nergis Çimen (32) isimli genç kadın
edebiyat dünyasına yeni bir soluk getirip Gölçük'te-
ki çocukluk yıllarına ait travmayı kitapseverlerle buluşturdu.
Haberin devamını okumak için aşağıdaki linke tıklayın.”**

Google hazretleri gece gece uykumu kaçırmaya azmeden bir haber bahsetti, sağ olsun. Yatmadan önce sosyal medyayı son bir kez kolağan etmenin cezası bu olsa gerek.

Yatakta bir sağa, bir sola döndükten sonra yavaşça doğruluyorum. Kafamın altındaki yastığı sırtıma aldıktan sonra, ayaklarımı da yorganın üzerine atıyorum. Necla, çocukları alıp birkaç günlüğüne annesine gittiğinden, evin içerisi buz gibi sessiz. Bu sessizlik bende ne uyku bırakıyor ne de iştah. Kalkıp ışığı yaksam, guruldayan karnıma bir iki lokma bir şey sıkıştırırsam iyi olacak ama canım istemiyor. Onun yerine, aralık perdenin odanın içerisine davet ettiği ay karanlığını seyretmek daha cazip. Yarı karanlığın odamdaki ıvır zıvırdaki bıraktığı silüetlere, tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, içimden isim takmak geliyor. Mesela karşıdaki elbise dolabı şimdi gözüme tıpkı padişah tahtı gibi gözüktüğünden ona bu ismi veriyorum. Necla'nın makyaj masası için ağızımdan "Yengeç" ismi çıkıyor, sanki bir an kışkırlarıyla beni yakalayacakmış gibi durduğundan. Hoşuma gidiyor bu çocuksu bakışlarının yorumu. Ardından duvardaki asker üniformalı fotoğrafım takılıyor gözlerime. Daha doğrusu çerçevesi. Bakışlarım varsa yoksa çerçevesini okşayabilir bu saatte, bu karanlıkta. Çerçevenin içindeki resim karanlık bir kuyu, silüetin şarkısı var sadece. Sinekkaydı tıraşımın, alnımdaki parlaklığın, yenice takılan uzman çavuş rütbesinin esamesi yok. Fotoğraftaki yüzüm sadece zihnimde takılı, ahşap çerçevesinin varlığı ise yarı aydınlıkta çakılı.

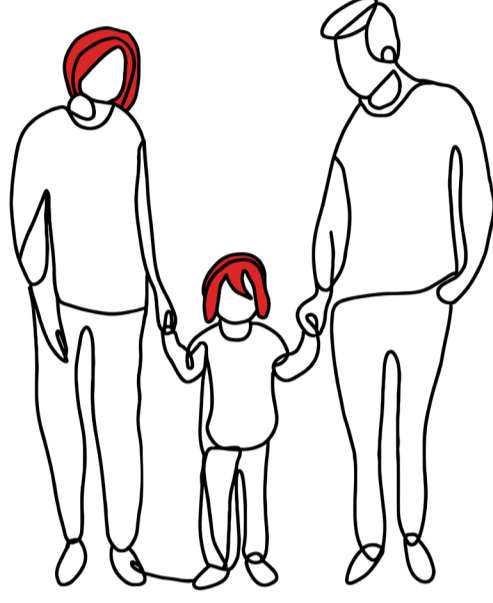
Resim çerçevesine isim olarak "Ketum" diyorum. Işık orucu tuttuğu için. Sırtık pozumu deprem günlerinde silüet gibi sakladığı için. Şükriye'yi benden defalarca kez dinleyip de duvarda hâlâ suskun beklediği için...

Nasibimde bir Şükriye tanımak da varmış. Bu fotoğrafı çektiirdikten on gün sonra, depremin dördüncü gününde. Renklerine moloz dökülen Gölçük mahallelerinden birinde.

"Şu apartmanın enkazına da bakın! Pek zannetmiyorum ama belki sağ kalan birileri hâlâ vardır," sözlerini duyduktan sonra dalıp girmiştik o göçüğe. Ağustos sıcağı, ölü kokuları, yıkıntı tozları arasında, "Sesimi duyan var mı?" diye ünlemekten boğazımız kurumuştuk. Çıt çıkmıyordu. Yarı karanlığın baretlerimizdeki ışığa tek bir yanıtlı yoktu. Fakat Selami'nin, "Ulan kim kalır artık şu saatte sonra be!" sözlerinden birkaç dakika sonra belli belirsiz mırıltılar gelmişti kulağımıza. İncelip kalınlaşan, desibeli ayarsız, garip sesler... Birkaç saat sonrasında bunların, Müslüm Baba'dan nakaratlar olduğunu öğrenmiştik. Şükriye demir yığınları arasındaki demlenişini bize böyle duyurmuştu.

Önce Allah'ın sonra baretlerimizdeki ışıkların yardımıyla gitgide yaklaşmıştık bu kıza. Yakınlaştıkça, "İtirazım var bu zalim kadere!"yi daha net duyuyorduk. Sadece desibel değildi mesele; nakaratın hecelerindeki eğilip bükülmeyi, her bir harfin molozlara isyanla çarpışmasını daha net fark ediyorduk. Cigerlerimize saplandıkça saplanıyordu bir şeyler. Ben bariz ağlıyordum, Selami eldivenleriyle gözlerinin nemini kapatıyordu. Hasan ise kürekle anlatmıştı derdini. Molozlara öyle bir saplıyordu ki, yedi sülalemizin anasına avradına söver gibiydi.

Uzun bir çabadan sonra tahta, moloz yığınlarının arasından bir yerlerden görüş alanımıza girivermişti Şükriye. Onu ilk gördüğümüzde omuzlarının üzerinde pencere korkuluğu vardı. Kafası bu demirlerin arasında sıkışıp kalmıştı. Seslendik ama o anlamadığımız şeyler söyledi. Ağızındaki "İtirazım Var!"ı döndürüp döndürüp bize dindetti. Yaşını başını o yarı karanlıkta hesap edebilmemiz güçtü. Sadece sesiyle tahmin yürütmüştük. "Olsa olsa yirmi dört ya da yirmi beştir," dedik. Üstündeki penye siyah görünüyordu. Altındaki pantolon ya da pijama, her neyse artık, ondan da siyahlık okumuştuk. Bizim için o anlık sadece bir silüetti Şükriye. Gözlerinin rengi ne, du-

daklarında uçuk çıkmış mı, penyesinde desen var mı, titriyor mu, dişleri sağlam mı? Hepsini muamma... Aramızdaki otuz metreden fazla mesafenin bunları görmemize müsaadesi yoktu. O anlık görüş alanımızın nasibine düşen şeyler; devrilmiş bir vitrin, Şükriye'nin biraz ilerisine uzanmış olan iki üç tane ceset ve perdesiyle yere serilmiş olan kırık bir pencereydi.

Gözümüzü bir an olsun Şükriye'den ayırmadan var gücümüzle betonu yumrukladık durduk. Bu kıızı görmek başka bir enerji vermişti bize. Nereden baksan yüz elli kişinin nefesini solduran bu yedi katlı mezarlıkta, sesimize nefesini deşiren tek candı çünkü. Gölçük'te taş üstünde taş kalmadığını söylüyorlardı ya, o yalan. Taşın üstünde taş gibi, kaya gibi Şükriye vardı.

Baret ışığı yakınlaştıkça, yüzü ve gizemi de bize yakınlıyordu. Bizi fark ettikten sonra mırıltılarını azaltmıştı. Ardından boynunun arkasına düşen tülbindine ellerini uzatmaya çalıştı. Fakat kafasını abluka altına alan o demir korkuluk, ellerinin tülbinden ulaşmasına müsaade etmedi. Sonra titreyen elini, cam kesigi yanağına götürdü.

"Merak etme sen. Buradan çıkınca hemen hastaneye gideceksin. Orada yanağındaki cam parçalarını çıkarırlar," demiştik. Bir şey demedi. Daha doğrusu lafımızı çok umursamadı sanki. Çok tuhaftı. Normalde depremin ilk gününden beri göçük altında bulduğumuz her depremde bizi görünce sinir krizi geçirirdi. Gariplerim, ağızlarında biriken ne kadar toz varsa onları tüküre tüküre bir hâl olur, bu esnada durmadan çığlık atarlardı. Bazıları vardı ki, onları sesleri kısalmış vaziyette bulurduk. Bu zavallıların sesleri, solukları kesilirdi kesilmesine de bize olan biten her şeyi, korkunun apaçık ettiği gözlerle, yine de anlatırlardı. Garipti Şükriye. Bize anlattığı bir korkusu, sevinci yoktu. Onun yerine gözlerini yukarı aşağı oynattığı, suçluymuş gibi kafasını eğişi vardı.

Baretlerimizden üzerindeki ışık Şükriye'nin yüzündeki derinleşmiş kesikleri artık daha net gösteriyordu. Şükriye'ye bunu yapan ahşap pencere tüm kırık çıkıklığıyla, moloz dağının en üstünde gelişi güzel duruyordu. İçinden fırlayan cam parçaları adımladığımız her yerde çıtırdıyordu. Az biraz yanına gelebilsem konuşuracaktım onu. Yanımızda getirdiğimiz su şişesinden bir damla içirecektim. Ben böyle hayıflanırken o bambaşka bir şey söylledi.

"Aaabiii, Aaaallah diyommm, Aaaallah! Aaaallah beni çarpacak!"

Allah Allah! Tövbeler olsun, bu ne biçim sestil! Kürek sallamayı bir anda bırakıp birbirimize baktık.

"Tövbe de bacım, o nasıl söz?" dedik. Yutkunduk. Deminden beri yukarı aşağı indirip kaldırdığı o bakışlarına azıcık ara verip işaret parmağıyla ayaklarının ucundaki paramparça olmuş şarap şişesini gösterdi. Şimdi anlamıştık mevzuu. Hemen atıldım.

"Bacım kurtulduğuna şükret, iyi ki içmişsin. Valla çok iyi yapmışsın. Başka türlü sağ çıkamazdın bugüne," dedim.

Sesindeki sarhoş tınının kaynağı şimdi daha iyi anlaşılı-

lıyordu. Gülüştük. Şükriye ise yutkunduk, bir şey demedi. Belki bir saat ya da daha fazla gözlerini fıldır fıldır çevirdi, o kadar.

"Abi, Allah'ıma kitabıma yemin ederim. Bir gün olsun ağzıma almadım ben bu haram zıkkımı. Gece vakti mutfakta bulaşıkları toparlıyordum. Aha bu da babamın sofrasından kalmış. Ben kaçınıcı kata göçtüysen, bu şişe de benle birlikte geldi. Kaç gündür içe içe bir hâl oldum abi."

Çekici, küreği sallamaya, yüzüstü sürünmeye devam ediyorduk. Şükriye'nin bu adamakıllı konuşmalarını duyunca bir anda irkilmıştik. Anlaşılan bizim kız yavaş yavaş ayılıyordu. Hemen, "Bacım yorma kendini sakın. Rahat ol, birazdan gelicez yanına," dedik. Fakat o dinlemedi. "Konuşmadan uslu uslu bizi bekle," uyarımızı boş gözlerle kulak ardı etti. Yerde yatan üvey anası, babası, bacısına dair bir şeyler mırıldandı. Köydeki tarlaları satıp buradaki üç kuruşluk fabrikalara işçi olarak girişlerinden, iyi kötü bu apartman dairesine başlarını sokuşlarından, babasının kumar borçlarından, üvey anasının şeytanlığından ufak tefek bir şeyler bahsetti. Ses tonunun kulaklarda deprem yaratan bir iddiası yoktu. Müteahhide söverken de sakindi, bu hayatta artık yapayalnız kaldığını söylerken de.

Konuşa konuşa en sonunda, "Hele şükür yanına gelebildik," demiştik. Fakat bu sefer yüzündeki başka bir utangaçlık ifadesine buyur etmişti bizi. Yoğun idrar, pislik kokusuna bizim nasıl cevap vereceğimizi kestiremediğinden herhalde. Şükriye'nin yüzünde ağlamaklı bir mahcubiyet belirdi. Selami dayanamadı bu işe. Elinin tersiyle alınının terini sildikten sonra,

"Bacım bırak be Allah'ını seversen!" dedi. "Sen kurtuldun ya çok şükür. İsterse yer-gök sidikli, boklu olsun. Utanma bizden. Zaten buradan çıkınca yeni gelin gibi giyineceksin. Vallaha yeminle diyom. Bizim köydekiler bile buraya bir kamyon kıyafet göndermişler," dedi.

Cevap vermedi Şükriye. Bunun üzerine Selami'ye sert bir dirsek attım. "İyi bok yedin, hayvan herif! Kız sayende daha da utandı," demek istemiştik, tabii anladığıysa.

Biz üzerindeki demirleri çekip çıkarana kadar Şükriye tek bir kelime etmedi. Ara sıra vücuduna batan demir kıymıklarından dolayı, "Hihhh!" yaptı o kadar. Daha sonra, "Yeni gelin!" dedi birkaç kez. Selami'nin az önceki lafına atıf yapmak istiyor sandım önce. Yok değil. Başka şeyler anlatacaktı Şükriye bize. Belki kafasına diktiği şarap şişesinin tesiri uçmadığından. Ya da belki de bu izbeliği terk etmeden evvel, kafasında ne kadar melanet varsa, onları buraya saçıp savurmak istediğinden.

"Abi siz gelmeden evvel kurban olduğum şu Allah'a ne dedim biliyor musun?"

"Bacım yormasan kendini be! Hastalanacaksın diye korkuyoruz."

"Yok yok. Asıl, anlatmazsam hastalanırım ben. Sen hele bi' sor, Allah'a ne dediğimi?"

"İyi hadi, ne dedin?"

"Ya Rabbim! Aha bak bu can benim. Aha bunları görüyor mu bunları? Bunlar da dikiş nakış yapan parmaklarım. Şayet bu yıkıntının altında canımı alacak olursan bu zamana dek ördüğüm, nakışladığım ne kadar çeyizim varsa cennette de karşıma çıkar. Orada bari yaşama başıma denk bir adam bulup yuva kurayım, dedim. Orada halamın oğlu olmasın. Üvey anam da olmasın."

"Amin bacım. Merak etme. Cenab-ı Allah senin gibi kullarının dualarını kabul eder." "Hee, öyle diyon da olmadı be abi! Bunca yıldır bir tane Tarık Akan çıkmadı karşıma. Memlekette ne kadar dul, karısını boşamış, çoluklu çocuklu, ihtiyar adamlar varsa onlar geldi görücüye. Televizyondaki vaazcı hocalar ne dediyse yaptım halbuki, nasıl dua ediyorsa ettim amma..."

"Dur bacım dur. Sağa sola çevirip durma kafanı. Başını sabit tut. Az kaldı şu cavuru kafandan çıkarmamıza. Tü! Allah kahretsin! Bu korkuluğun demirleri de rahmetli koca dayımın altın dişleri gibi, bi' türlü sökülüyö şerefsizler!"

"Abi, dedim ki; ey kurda kuşa yuva yapan, kedilere, köpeklere bile can yoldaşı bulan güzel Allah'ım! Sen eğer

bu yıkıntıların arasından beni tekrar yaşatırsan, bir düğün yap be Allah'ım! Binnaz'ın gelinliğinden daha güzel bir gelinliğim olsun. Çalgıcılar, zurnacılar sabaha kadar susmasın. Davulcu vursun dursun tokmağıyla..."

"Hele şükür kurtuldun be bacım. Ulan ne lanet korkulukmuş bu böyle! Ee, sen devam et anlatmaya!"

"Öyle bir göbek atayım ki konu komşunun ağzı açık kalsın. Evde kalmış kız kurusu neymiş görsünler, dedim. Çok şey mi istiyorum be abi? Ben hiç hayatımda biriyle dans etmedim. Düğünümde 'Bir şarkısın sen. Ömür boyu süreceksin' şarkısı çalsa mesela..."

Gülüştük. "Bacım sen çok yaşa e mi!" dedik. Sanki hiç işim kalmamış gibi, zihnimi o anda acil bir koca arayışına adamıştım. Biz üçümüz de evliydik. Fakat tugayda bekar bir sürü tertip vardı. Ben onları gözümün önüne getirmeye çalıştığım sırada Selami erken davranıp çoktan sözü almıştı. Üstündeki fanilaya eldiveninini tozunu sildikten sonra, memleketteki amcaoğlundan bahsetti. Berbermiş, yanında iki tane çırak çalıştırıyormuş, kazancı iyiymiş. Ara sıra içermiş ama elhamdülillah, ramazanda oruçlarını tutar, cumasını da kaçırmazmış. Kariya kıza, başkasının namusuna tövbe kaşını kaldırıp bakmamış. Kaşı, gözü yerinde Kenan İmirzalıoğlu gibi adammış. Şükriye Bacı sakın yanlış anlamasınmış. Evelallah, dünya ahiret bacısı olduğu için söylüyormuş. Böyle güzel, alımlıyken elin kart heriflerine mi kalmışmış?

Bu amcaoğlu muhabbeti Şükriye'nin yüzünü kızartmıştı. Selami bu muhabbet boyunca sık sık dirsek atmıştı bana. Aklınca, "Nasil sence? Kızcağızın yarasına merhem oluyor muyum?" demeye getiriyordu. Ben de ona dirsek atmıştım. Fakat benimki epey bir sertti. "Ulan amcaoğlun

bu kızı almazsa, o zaman ben sana gösteririm!" demek istemiştim.

"Bacım kollarını bana ver, başını arkaya yasla..." diyerek son hamleleri yapmaya başlamıştık. Şükriye'nin başını ben yüklenmişim. Selami ve Hasan da destek verdiler. Çıktık yukarı. Arama kurtarmanın sonucunu merakla bekleyen yaklaşık yirmi ya da otuz kişinin önünde Şükriye'yi sedyeye yerleştirdik. İnsanlar çığlık çığlığa alkışlamışlardı. Ne de olsa bir can, bir candı. Sedyeyi ambulansın oraya doğru taşıırken, Selami son kez Şükriye'yi konuşturmak istemişti.

"Halanın oğlunu cennette neden istemiyorsun?"

Selami'yi dürttüm.

"Sırası mı şimdi lan bunun?" dedim.

Şükriye'nin ise gözleri çoktan dolmuştu. Bir elini yüzündeki kesiklere, diğer elini alt pijamasına, apış arasına götürdü. İçinde saklamadığı cevabı. Selami'ye bakarak,

"Devlet parasız yatılı sınavlarını bilir misin?" diye sordu.

"Bilirim tabii. Biz ufakken vardı."

"İşte, ben o sınavın kitaplarını ahırda çalışırdım. Bir gün ahırın kapısını halamın oğlu açtı. Kitaplarımın üzerine pantolonunu, külotunu fırlattı. Kaçamazmışım, öyle dedi. Üvey anam arkadan kilitlemiş kapıyı."

Çenesi titriyordu. Parmakları ileri geri oynamaya başlamıştı. İçimden "Ulan Selami!" demiştim. Kızı göçükten kurtardık, şimdi de üzüntüden kaybedeceğiz.

"Yorma kendini bacım. Ambulansa geldik zaten," dedim.

Sedyeyi hemşireye teslim ederken, Şükriye'nin gözleri bir türlü Selami'yi bırakmıyordu. İncecik, küçücük, desi-

beli okunmayan bir cümle duymuştu kulaklarımız.

"Amcanın oğlu başka kız bulsun. Ben ona yaramam." Yataktan yavaşça kalkıp, ışığı açıyorum. Şimdi de en az bin kez elime aldığım, evirip çevirmekten soldurup kirlettiğim o fotoğrafı arıyorum. Çalışma masamın oralarda bir yerlerde olacaktı sanki ama bulamıyorum. Ardından, onu en son okuduğum kitabın arasına koymuş olduğum aklıma geliyor. Gerisingeri yatağın yanındaki komodine yöneliyorum. Kitap orada, fotoğrafı ayrıca niyetine içinde. Kitabın içinden çekip alıyorum onu. Geçenlerde Selami vermişti bu fotoğrafı bana. Ona da amcaoğlu yollamış. Fotoğraftaki elma yanaklı çocuğu Selami anlata anlata bitirememişti.

"Aslan parçası on yaşına geldi. Görüyon mu bak, zaman nasıl hızlı geçiyor!" demişti. Ben de "Öyle be Selami! Allah analı babalı büyütsün inşallah," demiştim. Peşi sıra gözüm elini çocuğun omuzlarına değdirerek poz veren Şükriye'ye takılmıştı.

"Maşallah Şükriye'ye de analık yakıştı. Baksana, fotoğrafta pek bir güleç çıkmış," demiştim. Bu lafım üzerine Selami'den kuvvetli bir dirsek yedim.

"Güler tabi, gülmez mi? Bizim amcaoğlu üçüncü çocuğun haberini alınca Şükriye'nin koluna bir bilezik daha takmış. Bu gidişle on çocuğu bulur bunlar, ben sana söyleyeyim," dedi.

İşığı kapatıyorum. Elimdeki fotoğrafı kitabın arasına tekrar koymadım. Şu an sadece onun karanlıktaki varlığını seyrederim var. Şükriye'nin yüzündeki kesikleri, zihnimdeki kancasında hep takılı tutasım var.

Tunç Çağı

Ömür Öter

Tunç, kavruk yüzü, iri gözleri ve kemerli burnu ile Roma krallarını andırıyordu. Saçlarını, tepesinde bir iki tutam kalmış olsa da atkuyruğu yapmıştı. Konuştuğunda, hitabındaki etkili belagati bütün benliğinizle hisseder; size azametiyle hükmettikçe, çocuksu bir teslimiyete bürünürdünüz. Çağsızlığın verdiği derin gölgeli çizgiler, yaban güneşte dikenleşen acı mimikler gibi yüzüne zuhur etse de, onu çok sevmişim.

Beni taşların içinden çıkarırken, Bektaşî fıkrası anlatacak havası ile eski bayramlarda jonglörlerin aykırı çevikliği seziliyordu onda. Her ne kadar kadim zamanların krallarına benzese de bu dikenleşme kalbinden yüzüne doğru yayılmıştı. Hazin bir mağlubiyetin kara mizahı gibi hissediyordum.

Şişman adamların kirli koltukaltlarına benzer odalarımız ve leş kokusu çıkmayan berjerlerimizde, bel fitiği ve kemik eğriliğimizi azdırıp gün be gün eskirken, onun geleceği bakla falında çıkmıştı. Pek aldırış etmedim. Her defasında plastik masanın pötikare örtüsüne bakla ve düğmeleri saçtığımda, ayrılığın işareti olan gri ve kahverengiler çıkarken, bu kez sevgiliyi işaret eden mavi bir taş görüldü.

Tanrı, yeryüzüne getirdiği insanları parçalar şeklinde geri mi topluyordu? Kanlı, kınalı bir yapboz oyunu muydu bu yaşananlar? Tüm zamanlardan azade bir el, olgun zerdali yemişlerini andıran arkadaşlarımı sallayıp yere saçtı. Duydum. Kırıp sıkıştırmak ve ödleri koparmak için; köşe, demir ve kolon parçalarının can alırken zevkten dört köşe olmuş vahşetini görmek için bu dünyaya gelmiş.

Vücudumun üzerindeki buzdolabı ile birkaç demirden eşya, bana kalkan oldu. Yaşamamak için yaşıyordum! Kadife perdeleri emdim, idrarımı içip saksıdaki menekşemi yedim. Uzun bacaklarımda ve gövdemde çürük çiçekleri açtı.

Dördüncü günün sonunda -tanrı ve devlet, bu iş burada bitti, derken- onun o yüce sesini işittim, "Kimse var mı?"

Tunç, üzerimde dört gün kolon ve beton kırıp çalışmış. Ama en sonunda, kılcal damarlar gibi kıvrılan demirlere hükmedip beni kurtarmış. Hatta görevliler, enkazda canlı kimsenin olmadığını söylediğinde onlarla kavga bile

ettiğini bana anlattı. Çünkü fal, böyle söylemişti.

Beni sedyede taşırken oradakilere sanki eski bir sevgilisinden bahsediyor gibiydi. Ağrılarım vardı, dediklerini çok da algılayamıyordum. Ancak onun bu müşfik tavrı, ruhumu onda sırlamıştı.

Boşluğun kemikleri vardı, olur olmaz yerde batıp yalnızca biz fahişelerde sızlayan. Eğer bir sona yakınsak, geç ölüp çok daha derin ızdırap duymamız içindi bu ışıksız, lanetli tanrı parçacığı. Her birimiz bunu, ters kaderin hükmünü bilip ve en çok da tanrıya inat, ölene kadar gülmeye yemin etmiştik.

Lanet bendeydi. Kırk yedi arkadaşım yok oldu. Beni de yaşatarak öldürdü tanrı. Meşk sofralarımızdaki çalgı ve çenginin o hüznünlü yankıları kulaklarımda hâlâ sızladıkça, onlar adına gülüyordum.

Hastane, boşluk ve sızılar arasında zorla taburcu oldum. Uzun bir süre onu aradım. Aşağı mahallenin cami imamı olduğunu söylediler. Canımı kurtaran kişiye teşekkür etmeliydim.

Oturduğu yer, eski sadrazam konağının güneyindeki bahçeli, kerpiç, nohudi renkli bir yapıydı. Evin her iki yanı boş arsaydı. Demir sürgülü kapının göğsüne mendil gibi iliştilen minik, kırmızı tabelada ilginçtir, *kırk yedi numara* yazıyordu.

Demir kapı aralıktı, içeri girdiğimde Tunç'u gördüm. Sofaya giden doğal taşlardan, minik bir keçi yolu yapmıştı. Yolun her iki tarafında güller, hatmiler ve ortancalar gökkuşağı olmak için yarıştıyordu. Onların arasında yaşlı, mor bir tulumba, gününü bekliyordu.

Sofaya yaklaştıkça kesif bir tömbeki kokusu burnumu yaktı. Heybetli kurtarıcı beni görünce, oturduğu tahta sandalyeden kalkıp derin bakışlarla yanıma yekindi. Şaşkındı. Sofada sohbet ettik. Bana gül suyu ikram ettikten sonra bahçenin yanındaki güvercin barakasından kuşları gökyüzüne salıp beni içeri buyur etti. Gökyüzü, bahçe ve boşluk arasında yuvarlanırken biz yan yana iki odadan sol taraftakine geçtik. Gül işlemeli, kestane kapısı vardı odanın. İlk bakışta, karşıdaki gri duvarla pencere arasında, büyük bir tabloda dini resimleri gördüm. Onun altında çapraz çatılı bir rahle ve üzerinde mor bir tepsi duruyordu. Eski kanepenin üzerindeki çul, sanki öksürmüş; yerdeki ucuz ve sahte İran halılarına yorgun ve üz-

"Bize hiçbir şey yapılmadı. Yalnızca tam bir hiçliğin içine koyulduk. Çünkü bilindiği gibi dünyada hiçbir şey insan ruhunu, hiçlik kadar baskı altına alamaz." Stefan Zweig

gün bir desen olmuştu. Eski elektrik süpürgesinin mavi boruları, kanepenin yanında ölü bir yılan gibi öylece kıvrılmış, bize bakıyordu. Kapının sağında, sararmış lavabo tezgâhının hemen kenarında içlerine sigara izmariti basılmış çay bardakları ve neredeyse tavana kadar üst üste dizilmiş, kirli melamin tabaklar... Tezgâhın yanında mini bir radyatör, onun üzerinde de orta boyda, açık rafları olan, kahverengi bir kütüphane... Kitaplığın ilk rafında ilmihal ve hadis kitapları, diğerinde cinsel bilgiler ansiklopedisi ve Meydan Larousse vardı. Bu kitapları görünce o kara günlere gidiverdim. Beni buraya getiren çarkıfelek, peşimi yine bırakmamıştı.

Hayatımdaki en tehlikeli boşlukların adı babaydı. Babam, yıllarca imam olarak çalıştığı köyün baş ibnesi olarak düğünlerde zennelik yaptı. Beni sakat bırakana dek döverdi. Evlatları olarak onu kaç kez öldürmek istedik, eceliyle ölene kadar bizden kaçtı. Ama gel gör ki ben de o kötü yola girmiştim. O kadar kimsesizdim ki... Katilime benzeyen birini merak edecek kadar zavallıyım. Ama efsunlanmıştı onunla. Tunç bana bir hayat vermişti. Ben de ona ellerimi verdim. O, şimdi bana ne dese memleketim olacaktı.

Güvercinler geri dönüp ellerime yumuşak bir incir tanesi bıraktı. Sevgilim o inciri usulca soyup bana verdi. Meyveyi ısırıkça nehrim pembeleşip oracıkta kabardı. Tunç, beyaz bir örtüyle kitaplığın üzerini örtüp perdeleri çekti. Titriyordu. Ellerimi ellerine bağlayınca, içimden geçip göğe yükseldi. O artık güvercinler gibi uçuyor, takla atıyordu üstümden. İncir ağzımdan düşüp, siyah dantelli sazlığımın ve yosunlarımın kaygan sularında saklandı. Tunç, her zerreme batıp çıkıyor, ağzının suyu ağzıma buluyor ama dudaklarımı bulamıyordu. Bulamadıkça yosun ve çiçeklerime kanatlarıyla vuruyor, incelikten ve derinlikten kızaran meyvemiyi yakalayıp yuttukça büyüyordu. Büyüdükçe, boşluğu kırk yedi kez göğsümün içine aldım ve ters kaderimiz başladı. Tunç'un evinin her iki tarafından bizi yakmaya geldiler. Ellerinde benzin bidonları, meşaleler, kalın odunlar... Mahalleli, devletin yıkıntılarında ateşi keşfedip, ciğerlerine doldurduğu tanrının lanetiyle, babamın öfkesi olmuştu. Ateşe yürüdük, ateş bize yürüdü. Kim kimi yakarsa...

Kurşun

Emre Ocaklı

Pencerenin eskimiş menteşelerinden süzülen soğuk, acımasızca göğsüme çarparken sokağın ilk sönecek lambasını tahmin etmeye çalışıyorum. Böyle havalarda mutlaka ikisinden biri bozulur ve kaldırımlardan biri ağır bir gölgeyle silikleşir.

Çoktan gelmiş olmalıydı. Altı üstü birkaç parça süs, biraz kuruyemiş ve meyve alacaktı. Belki de bize birer küçük hediye. Biliyorum, şu an her yer kalabalık; insanlar evlerine dönmeye, evlerinden çıkanlar ise gidecekleri yere koşturuyor. Üstelik hiç sevmez kuru soğuğu. Elinde olsa burnunu bile dışarı çıkar-maz. Kar yağsa da hava kırılsa, der hep.

Annem seslenmese biraz daha üşürdüm ya, sesindeki sertliğe karşı bir şey yapamıyorum. Salona girdiğimde elindeki boş bardakla beni bekliyor. Gözü televizyonda, haber saati yakın. Yüzünde veya hareketlerinde hiçbir farklılık yok. Olması gerekir mi, bilmiyorum. Sonuçta babamı benden daha iyi tanıyor. Onun bu rahat hali salonu dolduran sıcak hava gibi üşümüş göğsümü ısıtıyor.

Fokurdayan çaydanlıktan süzülen buharın örttüğü küçük pencerenin camına bir şeyler çizmek geliyor içimden ama ne çizeceğimi bilmiyorum. Zaten ne çizebilirim ki? Yamuk bir kalp, eğri bir yuvarlağın içine iki küçük daire ve tam ortasına düz bir kısa çizgi veya biraz kavisli adımın ilk harfi? Elimden gelen bu. Camı, yazmaya kıyamadığım, sırf kapağı güzel diye sakladığım defterler veya ajandalar gibi bakır bırakıp bardakları dolduruyorum. Anneme açık, bana demli.

Abimin odasından gelen müzik sesine aldırılmadan annemin çayını sehpaye bırakıyorum. Aklım babamda. Eminim çok üşümüştür dışarıda. Kızaran burnu, yıllardır her sonbahar ve kış aylarında sızlayan bacakları düşüyor aklıma. Çok param olsa güneşin asla terk etmediği yerlerde yaşadım. Sürekli doluşturdum dünyayı; kış kovalar, ben kaçardım. Elim istemsizce elektrik sobasına doğru uzanıyor. Oldum olası ısınmayan, çift çoraba rağmen buz kesen ayakları tam altına alıyordum ki kapı sertçe vuruluyor. Annemle birbirimize bakıyoruz. Birkaç saniye sonra aynı tonda iki kez daha vuruluyor kapı. Birkaç saattir hiç konuşmayan annem, yaşlanmış bir diktatörü andıran çatallaşmış sesiyle komut veriyor.

“Elleri doludur. Aç kapıyı aç!”

Fırılıyor yerimden. Kapıyı açar açmaz apartmanın içine sıkışmış keskin soğuk yüzümü tokatlıyor. Bedenimi saran ürperti gözlerini bana dikmiş bakan üç kişi yüzünden yerini korkuya bırakıyor. En öndeki genç adam uzun sakallarını ovuşturup daha önceden hazır ettiği kimliğini gösteriyor.

“Besim Uysal’ın evi mi?”

Başımı hafifçe öne eğip onaylıyorum. Sesim içimde bir yere saplanıp kalıyor. Davet bekleyen bakışları fark edip hafifçe kenara çekilmeme birlikte sırayla içeri giriyorlar. Peşlerinden de o acımasız soğuk.

Küçük salona giren insanları gören annem yerinden kalkıp öyle bir bağırıyor ki abim odasından deprem olmuşçasına fırlıyor.

Korku dolu gözler görmeye alışkın polislerin yüzündeki donukluk içimi ekşitiyor. Bir an evvel bir şeyler söylemelerini istiyorum.

“Sakin ol teyzeciğim. Polisiz biz. Korkmayın lütfen.”

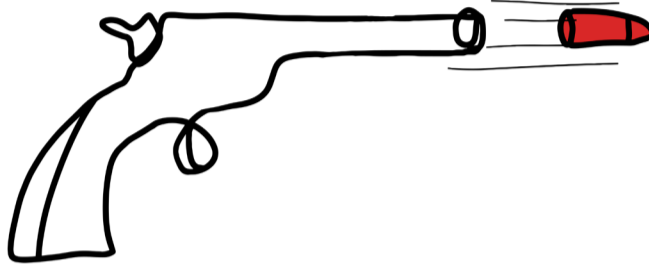
Annemin korkusunu dindirecek hiçbir kelime yok. Kimsenin yok.

“Besim’e bir şey mi oldu evladım?”

Babamın her akşam yemekten sonra uzanıp televizyon izlerken uyuyakaldığı üçlü kanepeye boncuk gibi diziliyorlar. Biz de karşlarına. Kapıda kimliğini gösteren adam sakinleşmemizi bekliyor. Merakımız umurunda değil. Onun yanındaki ise evin her köşesini iri gözleriyle didikliyor.

“Teyzeciğim, bugün Taksim’de bir çatışma oldu. İki grup arasında. Neden olduğunu bilmiyoruz ama araştırmalarımız devam ediyor. Bu sırada birkaç el ateş edildi. Eşinize bir kurşun isabet etti.”

Annemin attığı çığlık camları titretiyor. Verdiği nefesi tekrar içine çeken annem bu sefer daha güçlü inletiyor camları. Her yer tuz buz. Ellerim, ayaklarım, yüzüm cansızlaşıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Görünmez bir el omuriliğimden tutup sokağa fırlatıyor beni. Sabahları işe giderken bana yoldaşlık eden, akşamları evden gizlice kapıya indirip yemeğimizi paylaştığımız köpekler günlerce aç kalmışçasına bacaklarını ısırtıyor. Etrafa saçılan etlerimin peşine saklandıkları yerden kan

kokusunu alan, daha önce hiç görmediğim fareler koşuyor. Delik deşik asfaltın kurumayan çamuruna bulanmış yüzüm kapkara. Gözlerimden kan akıyor. Yırtılan kazağımdan fırlayan memelerime bakıyor sokağımızın adamları. Tanıyorum hepsini. Kimse yardım etmiyor. Yok olmak istiyorum ve yok oluyorum her saniye, kendi içimde kendime yer bulamıyorum.

Annemin nispeten sakinleşen, titrek sesiyle kendime geliyorum.

“Evladım, kocam yaşıyor mu?”

“Şu an hastanede. Detaylı bilgiye sahip değilim ama durumunun ciddi olmadığını söyleyebilirim. Lütfen telaşlanmayın, kısa sürede haber gelecektir.”

Ucu delik çorabını saklıyormuşçasına bir ayağını diğeriyle örtün, geldiğinden beri gözlerini yerden hiç kaldırmayan üçüncü polis, sıkıştığı kanepenin ucundan hafifçe doğrulup elindeki telsizi bize doğru uzatıp arkadaşını onaylıyor.

Annem bizi sert bir el hareketiyle ayağa kaldırmaya çalışıyor. Hastaneye gidilmesi gerek. Durumu fark eden abim odasına doğru seçirtirken, televizyon ekranında beliren devasa saat sekizi gösteriyor ve her akşam evimize misafir olan o donuk yüzlü, billur gibi sesli kadın konuşmaya başlıyor.

“Bugün öğlen saatlerinde Taksim Meydanı’nda slogan atarak yürüten bir gruba çevredeki insanların müdahale etmesi sonucu arbede çıktı. Polislin biber gazı kullanarak kontrol altına aldığı olaylar yüzleri maskeli başka bir grubun ortaya çıkmasıyla dakikalar içerisinde tekrar alevlendi. Polislin havaya ateş açmasıyla mahşer yerine dönen meydana çok sayıda yaralı ve gözaltı var.”

Nefes almadan dinliyoruz.

Nefes almadan bizi izliyorlar.

Hangi hastanede olduğunu soruyorum ama cevap vermiyorlar. Abim giyinmiş, sessizce salondaki tuhaf durumu anlamaya çalışıyor. Annemin gözleri bizim adımıza onlarca soruyu üzerlerine fırlatıyor.

“Önce size birkaç soru sormamız gerekiyor.”

Elinden telsizi bir an olsun bırakmayan, en sessiz polis hızlıca ayağa kalkıyor. Peşinden diğeri.

“Arkadaşlar da evi arayacak. İzniniz olursa elbette.”

Olduğumuz yere çöküyoruz ve ben birer buz parçasına dönüşmüş ayaklarımdan dibe doğru son sürat çekiliyorum. O kadar hızlı çekiliyorum ki çocukluğum, yaşlılığım, görmemek için uykuya dalmaktan korktuğum kâbuslarım beliriyor gözlerimi her açtığımda. Tüm gücümle sıkıyorum gözlerimi; hiçbir şey görmek, duymak, hiçbir şeye tanıklık etmek istemiyorum. Gözlerimi sıktıkça yavaşlıyorum, yavaşlıyorum ve nihayet ayaklarımda iç ısıtan bir sıcaklığa değer değmez duruyorum. Etrafımdaki rüzgâr kayboluyor. Korkuyla açıyorum gözlerimi. Bembeyaz bir bulutun üstünde, karanlığın tam ortasındayım. Düşmüyor olmam adım atmamı kolaylaştırıyor. Attığım her adımda kırmızı bir şimşek çakıyor yakınlarımda ve görünür kılıyor karanlığın demir parmaklıklarına hapsolmüş insanları. Her durduğumda karanlığa gömülüyorum ve demir kilide değen anahtar sesleri kulaklarımı sağır edercesine anbean yükseliyor. Hızlanmam gerek. Koşmam gerek. Ne uçabiliyorum ne de düşüyorum. Koşuyorum kan kırmızı şimşeklerin arasında. Hücrelerinden fırlayan yanı yanık insanlar peşime düşüyor. Onları da tanıyorum. İri ve korku dolu gözlerinde benden birer anı taşıyorlar. Bekledikleri gün gelmiş olmalı. Uçurumdan yuvarlanan bir araba gibi nihayet durağımı biliyorum. Güçsüz bacaklarım pes edecek ve arkadan gelen yanık et kokusuna karışıp gideceğim. Kapıyorum gözlerimi, ne olacaksa olsun.

Annemle birbirimize bakıyoruz, sonra da sakallı polise.

“Çatışmada yaralananların kim olduğunu bilmiyoruz. Eşinizin ve diğerlerinin temize çıkması veya suçlanması için bu gerekli. Sizi de duruma göre bir süre misafir edebiliriz.”

Telsizle isimlerimizi bildiriyor.

Babam işten erken çıkıp Taksim’e alışveriş yapmaya gitmişti. Hepsi bu. Slogan attığını zannetmiyorum. Niye atsin ki? Onun tek derdi o soğuktan bir an önce kurtulup evine dönmek. Slogan atanlara da karışmaz. Yanlarından yürür gider. Dönüp bakmaz bile ne diye bağırıldıklarına. Zaten korkar öyle kalabalıklardan. Ya maske? Hadi oradan!

İki polis abimin odasını talan ederken ardı ardına sorular soruyorlar. Bunlar ne kaseti, sadece yabancı müzik mi dinliyorsun, ne tür müzik dinliyorsun, namaz kılıyor musun, liseyi hangi okulda okudun, arkadaşlarının arasında uyuşturucu kullanan var mı, bunlar ne kitabı, mahallede Kürtçe konuşan var mı, solcu musun, bu posterlerdeki gruplar kim, içki içiyor musun? Abim hepsine titreyen sesiyle tek kelimelik cevaplar veriyor. Yatağının altına sakladığı onlarca defteri bulunca hazine bulmuşçasına seviniyorlar. Ne yazıyor bunlarda? Öykü mü, ne öyküsü? Ne hakkında? Ne demek genel? Edebiyatla pek ilgisi olmayan polis odadan çıkıp yanımıza geliyor. Önceki sessiz halinden eser yok. Annemin karşısına oturup bir an evvel diş dokunur bir şey bulmak zorundaymış gibi sorularını sıralıyor. Aslen nerelisiniz? Biliyorum orayı, Alevi misiniz? Ne zaman geldiniz İstanbul’a? Portmantodaki seccade sizin mi, kocanızın mı? Ne zamandır namaz kılıyorsunuz? Alkol alıyor musunuz? Askerlik yapan akrabalarınız var mı? Nerede yaptılar? Sağ veya sol fark etmez, hiç yürüyüşe katıldınız mı? Kime oy verdiniz? Annem tüm sorulara olabildiğince sert ve kesin cevaplarla vermesi ve bunu yaparken sadece polisin gözlerinin içine bakması beni çok şaşırtıyor. O saate iş yerinde olması gerekmiyor muydu? Ha, evet, yarım gün tatil. Ne alacaktı? Ne tür yiyecek? Sizin haberiniz var mıydı Taksim’e gideceğinden? Eşiniz hiç kavgaya karıştı mı? Çalıştığı yerde nasıl işe başladı? Memleketine ne sıklıkla gider? Annemin her verdiği cevapta gözlerinin dolduğunu görüyorum. Bizim göremediğimiz bir şeyi gördüğüne eminim.

Evin her köşesini pazar yerine çevirip artık soracak soruları kalmadığında öylece dikiliyorlar ayakta. Neyse ki sakallı polisin telsizi ötüyor ve herkes gözlerini ona çeviriyor ama o abimin odasına doğru seğirtiyor. Peşinden diğerleri. Telsizden duyulan babamın ismi onunla odaya girmeden bize ulaşıyor.

Hayatındaki en büyük soru bombardımanına tutulan abim sessiz, annem ise bir şeyler söylemek istiyor ama kelimeler diline yapışıp kalmışçasına susuyor. Bir şeyler yapmam lazım. Tam ayağa kalkıp yanlarına gidecekken odanın kapısı açılıyor ve yavaşça yanımıza geliyorlar. Az önceki coşkularından eser yok; yüzleri bembeyaz, omuzları çökmüş. Ağır adımlarla yanımıza geliyor telsizle konuşan polis.

“Hastanedeki diğer yaralıları kontrol etmemiz gerekiyor. Dağınıklık için özür dileriz. Birkaç saate kadar başka bir ekip gelip sizi karakola götürecektir, oradaki işlemlerden sonra hastaneye gidebilirsiniz.”

Babamın ismini duyduğumu söylüyorum telsizden. Önemli bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyor ama gözlerini bir türlü sabit tutamıyor. Bir eliyle sakalını karıştırırken diğeri eliyle telsizin antenini istemsizce dizine vuruyor. Yanındaki gözlerini anneme dikmiş bakıyor. En sessiz olanının yüzü hep yerde.

Geldikleri sırayla evden çıkıyorlar. Annem televizyonu kapatmamı söylüyor. Abim odasına gidip dağınıklığı düzeltecek. Ağlamak istiyorum ama bir yandan da annemin donukluğunu bozmaktan korkuyorum. Birimiz güçlü olmak zorunda.

Odamın kapısını kapatıp pencerenin kenarına tünüyorum. Henüz gitmemişler, kapının önünde hararetle bir şeyler konuşuyorlar. Sokak lambalarından biri gidip geliyor. Sakallı polis ellerini havaya kaldırıp en sessiz arkadaşına bir şeyler anlatıyor. Lambanın ışığı daha sık titremeye başlıyor. Gitmek istemedikleri bir yere çekiliyormuşçasına zorla yürüyorlar. Kelimelerin yarattığı buhar peşlerinde. Pencereden sızan soğuk aynı yerden içime sızıyor. Gözden kayboluyorlar.

Bir el silah sesi patlıyor.

Sokak lambası sönüyor.

Ve annem, göğsü yarlıp ciğeri sökülüyormuşçasına acı bir çığlık atıyor.

Mısırlı Krisipos'un Pandomim Yaptığı Yere Gidiyoruz.

Remzi Karabulut

Yani Karedeniz Ereğli'sine. Sesli okuyor Handan kitabeyi: *Ölü insan Krispos. Fariz Ülkesinin ve başak taşıyan Nil Nebri'nin vatandaşı bu anıtın altında yattığıdır.* Sonra o sarı elmaların döküldüğü yerlerde yattık. Domuzların hırıltısı. Buna karşılık köpeklerin korkulu mücadelesi. Yine o şarkı çalıyor kavak ağaçların arasında: *Günaydın sergilim. Kabvaltıdan önce sevişelim mi?* Dedğin gibi olacak, dedi, başka yerde öleceğiz. Sürekli başka yere gitmekle. Meme uçlarının izleri ellerinde yaşasın diye suya sabuna dokunmadan yaşıyorsun bugünlerde. Aklın sürekli o yüksek akımlı kırmızı tomurcularda. Böyle hikayeler yazmıyordun, ne oldu sana, diye sordu. Daha neler. Bütün varlığını seninle değiştirmek için zenginleşerek büyür bu kalbim. Yalnız kalmaktan korkan yalnız sen değilsin Handan. bilhaslar da, peygamberler de. Güzelligimi koru, dedi seninki. İkimizin yararına sonsuza dek. Neden şiir yazmadığını sordum. Yaşamak daha önemli, dedi. Her şey iyi bir hayata hizmet etmek için vardır çünkü. Siyah tüylü, uzun yeleli Friesian asıllı bir ata bindi sonra. O siyah kürke. Handpan çalanları dinledik. Durmadık fazla. Yine git-tik.

0

Yersiz ve seviyesiz tıtr. Korku paketi. Ağzımı çektik ağzımdan. Öksürük tuttu aniden. Simbiyotik ilişki. Fungi manevra. Çağdaş kuramcılar ekibi. Adrojenliği öne çıkaran o eril haz. *Mor eşsiz, spektral olmayan bir renktir ve onu taşıyan tek bir dalga boyu yoktur. Roux'nun kırmızı ve mavinin kombinasyonu olarak moru seçmesi, androjenliğin ikisinin kombinasyonundan, erkek/kadın ikiliğinden daba karışık olduğu sonucuna götürür. Bu açıklamadan sonra süresi daba da uzatıldı bienalın. Dans devam ediyor geçmişte büyük gri taşlar üzerinde.* Denmişti oysa. Yine de izinsiz yapıldı bütün alıntılar. Sanatta sevimli kleoptamoni. HEK. Hurda, enkaz, köhne. Karnını tuttu elleriyle. Sonra kusacağım, dedi. Get, Halaha'ya göre boşanırken, boşanmanın geçerli olması için, kocanın karsısına sunmak zorunda olduğu belgedir. Belgedeki metin kısadır: Bütün erkekleri müsaitsin. Burada anlatılmak istenen kadının artık evli olmadığı ve zina kurallarının kadın üzerinde uygulanamayacağıdır. Romanın bitmesine epey zaman var daha. Epey.

0

Kaygan kriket sopası. Periferik nöropati. Duygunun ucunda baş dönmesi. Ekran kararıyor birden. Dualarla yıkanmış bomba-

lar düşüyor çocukların üstüne. Dünyada adalet yok anne. Öbür kulağa da vurdu o uğultulu vertigo. Periferik arter. Derin bir inleme duyuldu. Zaman ya altımdan geçiyor ya da üstümden. El ve ayaklarda uyuşma. Domuz yağından yapılmış el kremleri satılıyor her köşede. Yine de unutmamalı acıyı. Bilhassa. Ateşe atmalı eski mektupları. İmzaları. Mühürleri. Açtı döşünü. Tahmin ettiğin gibi olmadı işte. Olmayacak olanı düşledin çünkü. İt. Beautiful girl. Herkes başkasına gidiyor. Çağ öyle bir çağdı. Elimi ağzına kapatarak susturuyorum. Avucumda ılık dudaklarının izi. Kırmızı nar taneleri gibi kıvrak. Öfkesinde ten daveti saklı. Yaslanacak yer anıyor zihin parçaları. Daha başka bir sürü çaba. İleri gitti. Daha da ileri. Kadının ağzından bir timsah çıkıyordu sanki. Sonra Hemingway gibi takım taklavatını tutup masanın üstüne koydu. Bak öyle de olmuyor işte. Detone olan sanatçıyı sahnede tutma ey kılı menajer. Seyircisiz kendimizin. Kötü bir seyirci üstelik. Öyle dedi. Çocuk ölümlerine izin verdik mesela. Uykudaydı Roma Tanrıları. Katil olmamak için zihnimi bir deftere döktüm. Sabahın ilk saatlerinde başlıyor o herbat egzersiz. Bir şeyin insanın ağzından girip kılından çıkması ne garip. Ne çirkin. Kusmaya gidiyorum. Böylece her zaman düşlediği o Kerkük seyahatine zaman kalmamış oldu. Uykumuzu aldık. Şimdi mutsuzluğun tadını çıkarıyoruz Handan'la. Bunu sen de bilesin istedik.

Adı Öykü Olsun

Akın Ersöz

Çorba

Şakır şakır yağmur yağıyordu kapıya geldiğinde. Kapıda ki görevli, sucuk gibi olmuş bu adamın bir saçak arayan garip bir güvercin olduğunu düşünmüş gibi tuhaf tuhaf baktı.

Kapanmaya bir saat olmasına karşın bekleme salonu doluydu. Yağmurdan kaçan herkes buradaydı sanki.

İçerideki kalabalığı eriten görevliler yirmişerli grupları almaya başladılar, toplantı salonu izlenimi veren geniş alana. Günlerdir gazetelerde, televizyonlarda dönen haberler, yağmuru dinlemeyen hayranları buraya toplamıştı.

Gazetede ki haberin başlığı bile, "Gel!" diyordu: "Picasso İstanbul'da."

Paris'teki müzenin bazı parçaları ayaklarına kadar gelmişken kaçırmak olmazdı. Kuyruktakilerin sergiye dair beklentileri üç aşağı beş yukarı aynıydı.

"Ben Guernica'yı bekliyordum, gelemeyeceğini bile bile."

"Ben de Avignonlu Kadınlar tablosunun hayranıyım. Belki birebir kopyasını görebilirim."

Ona sormadılar düşüncesini. Sorsalardı, "Çorba! Bir tas çorba," derdi.

Sergi salonuna girdiklerini ışıkların loş olmasından anladı. Yıllar önce bu müzede başka bir sergiyi gezerken de aynı duyguyu yaşamıştı. O zaman resimlerin güneşten etkilenmemesi için mor ışıkla bezenmiş ortam hazırladığı söylenmişti.

Bir hafta kadar olmuştu sergi haberini gazetede okuyuşu. Kültür-Sanat sayfasında sergiden övgüyle söz eden uzun bir yazı vardı. Aynı hafta sonu, Pazar ekindeki "Bir Tas Çorbanın Hatırlattıkları" yazısı ona, "Bu sergiyi gezmeliyim," dedirtti.

İşte, hüznün ve acının rengi, mavi bir odada; yorgun, tükenmiş hayatın tüm ağırlığını taşımaktan omuzları önüne düşmüş bir kadın ve ona uzanan küçük bir çocuğun resmedildiği "Çorba" tablosunun önündeydi.

Üzerinde duman tüten çorbayı küçük bir çocuğa uzattığını düşündü bir an. Çorba sıcaktı. Kadının ve çocuğun yüzünde her izleyicinin farklı yorumlayacağı bir ifade vardı. Ona göre şefkat

vardı, hüznü vardı. Bir başkasına göre belki paylaşma, özveri gibi başka başka duygular olacaktı.

Picasso'nun İspanya'da başlayan yaşam öyküsünün Fransa'da ve İtalya'da süren izlerinden kesitlerin bittiğini sergi salonundan bahçeye çıktıklarında anladı. Yağmur dinmişti. Onun çok sevdiği toprak kokusu her yana sinmişti.

Kafede çorba yoktu ama bir fincan çay alıp denize nazır bir masaya oturdu. Yan masadakiler serginin kritiğini yapıyorlardı. Kulak misafiri oldu.

"Kocaman tablo Guernica'yı Madrid'den getiremezlerdi," dedi biri. "Avignonlu Kadınlar da yoktu," dedi diğeri. O da sıcak çayını keyifle yudumlarken, içinden "Üzerinde dumanı tüten çorba vardı," dedi.

Yalnızlık

"Senin emekliliğin zor geçer, ne kahveye yaklaşıyorsun ne camiye?"

Çiçeği burnunda emekli Arif'in o yaz akşamı söylediklerine, doğrularcasına başını salladı. Lisede, üniversitede kahveye gittiği zamanlar parmakla gösterecek kadar azdı. Bazen bir yerlere gideceklerinde kahvede buluşurlardı arkadaşlarıyla. Bir çay içimi zamanlardı kahveye girmesi. Yağmurun azizliğine uğradıklarında sığınacak bir limandı dumanlı kahveler. Vakit geçirmek için oyun oynayan arkadaşlarının yanında oturmak bile kurdeşen dökürdü ona.

"Oyun bilmiyorsun. Oyunları usulüne göre oynamayanlara tahammül edemezler kahve müdavimleri. Yaş kemâle erdikçe, bir şeyleri öğretme sabrı da kalmıyor. Kusura bakma, almazlar seni hiçbir kareye."

Piştî ve okey dışında oyun bilmiyordu. Çocukken kuzenleriyle piştî ve okey oynardılar. Kıyasıya maçları ödülün dondurma ya da sinema olduğu. Üniversite sıralarında briç oynamaya merak sardı. Briç ustalarının kitaplarını aldı. Birkaç kitabı döne döne okudu. Kurslara yazıldı. İşin teorisi tamamı da iş oynamaya gelince tadı kaçtı. Zordu briçte konuşmak. Sevmedi her el sonrası yapılan yorum konuşmalarını.

Arkadaşları, öğrenmeye başladığını söylediler, belki de yürek-

lendirmek için. O, mutlu olamadı uzun zaman aynı sandalyede oturmaktan. Anladı ki duramıyordu yerinde. Hafakanlar basıyordu onu. Sorun oyunlarda değil ondaydı. Bir yerde okumuştun. Yalnızlık her yerde hissedilebilirdi. Başka insanların arasında, işte ve hatta aile içindeyken bile. Onlarca insanın ortasında ya da bir ilişki içindeyken de yalnız hissedilebilirdi insan kendini.

"Camiye gider misin, bilmiyorum? Yanlış anlama, orayla da aran çok iyi değilse yine işin zor."

Kendini cami avlusunda tespih çekerek namaz vaktini beklerken hayal etti. Göremedi avludaki banklarda oturup tespih çeken, sohbet ederek ezanı bekleyenlerin arasında.

Arif'in dediklerine o güzelim yaz akşamı sıkılmıştı da belli etmemeye çalışmıştı. İş esriye vurup, "Ben de kalabalıkların adamı olurum," demişti.

"Ne güzeldir Poe'nun Kalabalıkların Adamı öyküsü," dedi, kendi kendine. Öykü, bir kafede oturup meydandaki insanları gözlemleyen bir gezginin gözünden anlatılır. Londra'da yaşayan yalnız ve yaşlı bir adam yalnızlığını unutulabilir, kendini canlı tutabilmek için kalabalıklara katılmaktadır. Yaşlı adam, yalnızlığını, tekliğini kalabalıkta eritme, kalabalığa sığınma derdindedir.

"Ben de kalabalıkların adamı olurum," sözünü bir kez daha söyledi. Kendi yalnızlığından kentten kalabalığa sığınmak iyi bir yöntemdi belki de.

"Hareket berekettir," deyip kalktı ayağa. Dolandı odada, dışarıya baktı. Çay ocağının müdavimleri yoklama alınırcasına aynı taburelerinde oturmaktaydılar.

Koltuğuna döndü. Gazetesini eline aldı. Aynı tekdüze haberler dönüyordu kaç gündür. Ekonomi çıkmazı, siyasi çatışmalar, salgın notları... Cumartesi ekine tekrar baktı. 'Yalnızlık' yazısının son bölümünü yüksek sesle okudu:

"Yalnızlık hep bizimledir. Yalnız kalmayı öğrenmek kendimize verebileceğimiz en güzel armağandır."

Gazeteyi katlarken Aysen mutfaktan seslendi, "Akşama, mercimek çorbası yapıyorum." Yüzüne, gamzelerini ortaya çıkaran bir tebessüm yayıldı.

Son Dragon

Fatih Selvi

Kıtadaki son dragonu şaşaalı mezarına gömeli daha beş ay bile olmadı. Göğü yırtan o vahşi çığlığı hâlâ herkesin kulaklarındadır. Kartacalardan beri işgal görmemiş korunaklı ülkemizin âdeta gözbebeği idi Vulcanus. Onunla kazandığımız sayısız zafer... Fethettiğimiz onca devlet... Hepsi ama hepsi cesur Pisalıların hafızasına emanet artık. Bir zamanlar Pisa Devleti'nin son dragon önderliğinde nasıl kıtanın en büyük gücüne dönüştüğünü elbette unutmayacaklardır.

Yumurtadan çıktığı gün yanında bir tek Prens'le ben vardık. Yirmi yedi yıl öncesiydi bu. Pisa Prensi Alessandro o zamanlar benim yaşlarımda bir çocuktu. Vaftiz gününde Cenova Prensi'nin hediyesi dev ejderha yumurtasının salandığını heyecanla bana haber vermeye geldiğinde, sarayın misafir taraçasını tamir eden babama çivi uzatıyordum. Saray marangozu babam Beto arkamızdaki münasebetsizin Prens olduğunu görünce gönülsüz bir kaş göz işaretiyle gitmeme izin verdi. Prens'in sarı ipekten pelerininin rüzgârda dalgalanışını seyrederek seğirttim. Hayvan barınaklarına yaklaştığımızda berbat kokular geldi burnumuza. At, katır, deve, fil, aslan ve cins köpeklerle dolu ufak bir hayvanat bahçesiydi burası sanki. Toynaklıları çevreleyen çitlerin arasındaki çamurlu yolda ilerledik. At ve develerin meraklı bakışlarını dün gibi hatırlıyorum. Prens sonunda, gezinti atlarının bulunduğu ahırın hemen yanındaki kulübe daldı.

Yumurta kabukları üzerinde titreyerek dengesini sağlamaya çalışan, pörtlek gözlü yavru ejderha içeride bizi bekliyordu. Adımlarımız yavaşladı, korku ve merakla ona doğru ilerledik. Daha o haldeyken bile duyuları olağanüstü gelişmiş görünüyordu. Kokumuzu almış, burnunu yukarı kaldırmıştı. Her şey ona o kadar yabancıydı ki. İyice yakınına geldiğimizde bizi gördü, belki de gözleri ilk defa hareket eden bir şey fark etmişti. Ne yapacağına karar vermeden olduğu yerde sersemce sallanıyordu. Alev rengi kristallere benzeyen tekinsiz gözlerinde dolanan görüntümüzü bile seçebiliyorduk. İnce uzun kuyruğu, kıvrıdığımsı dişleri olan, iri kafalı muhteşem bir hayvandı. Bu acınası görüntüsü içimizi iyice yumuşatmışken aniden kafasını havaya dikip korkunç bir çığlık attı. Çırpıma çalıştığı, yırtık birer uçurtmayı andıran çelimsiz kanatlarının altında zümrüt yeşili harika bir perde belirdi. Dişlerinin arasındaki uzun dili fırtınaya yakalanmış bir mendil gibi titriyordu. Kulaklarımızı ellerimizle kapatarak oradan kaçıp soluğu ihtiyar seyis Matteo'nun yanında aldık. Ejderhayı işiten adam yaşına başına aldırmadan kulübeye doğru koştu.

Prens Alessandro'yu sırtına almaya ancak iki sene sonra yanaşan Vulcanus, bitmek bilmeyen uçuş talimleri, saldırı eğitimleri ve özenli beslenmeyle hızla büyüdü. Beş yaşındayken ilk defa ağzından alev çıkarmayı başardı. O ilk alevler iki bakıcısını birden küle çevirdi ne yazık ki. Güçlenen kanatlarıyla havada birkaç saat uçabildiğinde sekiz yaşındaydı. Yirmi metre boyunda, yirmi beş metre kanat açıklığında muhteşem bir canavara dönüşmüştü. Şehir halkı gökte salınarak ara ara sorti atan bu ikiliyi seyretmeye bayılırdı. Onları şehir merkezine yaklaşırken gördüklerinde, "hurra" çekerek alkışlar, sevinç gösterileriyle uzaklara uğurlardı.

Vulcanus on yaşına ulaştığında bilinen dünyada on dört ejderha daha vardı. Dört tanesi Franklara, ikisi Vizigotlar'a, biri Hunlara ve geriye kalanlarsa başka devletlere aitti. Ehlileştirilerek devasa kafeslerde ya da mağaralarda barındırılan bu hayvanlar, ancak başka bir ejderha tarafından veya geliştirilmiş dev arbaletlerle öldürülebiliyordu. Elli altmış yıl kadar yaşıyor, on beş yaşında erişkin olup hayatları boyunca tek eş buluyor ve en erken beş yılda bir yumurtluyorlardı. Yalıtılmış yaşamlarından dolayı sayıları hızla tükenmişti. Eş bulabilmeleri ancak devletlerin ittifak yapmasıyla mümkündü. Savaşlarda kullanılmaları gayet doğal olan bu muhteşem yıkıcılara sahip devletler hızla güçleniyordu. Çevreleri için çok büyük bir tehdide dönüşüyorlardı.

O zamanlar ufak bir şehir devleti olan Pisa Prensiği Liguria Denizi'ne açılan, leylek gagasını andıran bir körfeze sahipti. Şehrin zapt edilebilmesi için bu çok tehlikeli körfeze girmek zaruruydu. Körfez, paralel burunlara karşılıklı dizilmiş dört hisarla donatılmıştı. Düşmana tuzaklarla dolu, uzun, daracık bu coğrafi tuzaktan geçmekten başka

çare yoktu. Çünkü kara sınırları çok dik, aşılması zor, yüksek kayalık dağlarla çevriliydi. Kayalıkların içinde kıvrılıp duran, bir yanı derin uçurumlu yolları aşarak ancak ulaşılabilen çok korunaklı bir yerdi. Bu avantajların üstüne Vulcanus'un varlığı da eklenince diğer şehir devletlerinin burjuva tabakası ülkelerindeki sonu gelmeyen savaşlardan kaçarak güvenli ve sakin topraklarımıza yerleşmeye başladılar. Şehir zenginleşti, etrafını kuşatan kayalık yalçın dağlara doğru gittikçe genişledi.

Babası Prens Giovanni'nin ölümüyle yirmi sekizinde tahta geçen Prens Alessandro, zahmetsizce gelişen ülkesi dağların arasında sıkışıp kalınca çare olarak yeni ülkeler fethetmek gerekliliğine inandı. İlk iş olarak yakın komşumuz Floransa'yı Pisa Prensiği'ne katılmaya davet etti. Aldığı ret yanıtı üzerine ejderhasıyla çıktığı seferi iki günde tamamlayıp yıldırım gibi bir zaferle şehre geri döndü. Yanında götürdüğü beş bin askerin tek ok atmasına bile gerek kalmamış, Vulcanus Floransa Sarayı'nı kralıyla beraber küle çevirmişti. Sarayın akıbetini kışlarında anbean izleyen düşman ordusu derhal teslim olarak saffarımıza katılmıştı.

Kolay zaferin tadını alan Prens, ülkemizdeki refah ve barış ortamını diğer ülkelere de götürmekte sakınca görmedi. O zamanlar yapması gereken Vulcanus'la birkaç saatlik gezintiden ibaretti. Siena, Modena, Cenova kolayca fethedildi. İşgal edeceğimiz yerler uzaklaştıkça kapsamlı planlar yapmak gerekliliği doğdu. Gittikçe büyüyen orduların sevk ve idaresi için komuta zinciri kurmak icap ediyordu. Prens'in gözü kapalı güvenebileceği komutanlara ihtiyacı vardı. Çocukluktan beri sırdaşı bildiği beni kara ordularının başına geçirdi. Komuta kademesi belirlendikten sonra tüm Avrupa'ya yayılacak büyük seferimize atıldık. Fethettiğimiz devletleri önce boyun eğmeye zorluyor, biat edenlerin askerlerini ordumuza ekliyor, direnenleri yok ediyorduk. Bir marangozun oğluna sunulmuş bu armağanın kıymetini hep bildim. Varlığını adadığım Pisa Devleti ve Prensi için yıllarca at sırtında, kar, yağmur, çamur demeden seferden sefere, ülkeden ülkeye dolaştım durdum.

Bu şanlı yürüyüşümüzün aslen dünyaya sunacağımız barış uğruna olduğunu her ülke bilsin istedik. Bunun için yeri geldiğinde sert ve acımasız davranmaktan çekinmedik. Topraklarımıza kattığımız ülkelere çok geçmeden barış ve adalet egemen oldu. Kıtaya dalga dalga yayılan bu refah uğrunda her zorluğa katlandık. Yaptığımız maddi, manevi bütün bu fedakârlıkların yanında devletin ve halkın ihtiyaçlarını da gözetmek zorundaydık. Miskin ve müsrif yönetimlerce korunamayacak ya da çarçur edilecek hazineleri bir bir topladık. Uygun amaçlar uğruna kullanmak kaydıyla hepsini kendi hazinemize aktardık. Peş peşe boyun eğdirdiğimiz Venedik, Bolonya, Roma ve en son Napoli kurduğumuz İtalya birliğine katıldı. İlk seferimizden yedi yıl sonra İtalya Yarımadası yaşlı bir ejderhası olan Milano Prensiği dışında tamamen Pisalıların olmuştu. Frankların ve Slavların ejderhaları ölmüş, batıdaki Vizigotların ve kuzeydeki Lombardların ejderhasıysa Vulcanus tarafın-

dan öldürülmüştü. Birkaç yıl daha geçince bilinen dünyadaki diğer bütün ejderhalar ölmüş olacak, Vulcanus türünün tek örneği olarak kalacaktı. O artık Son Dragon'du.

Frank Devleti'ne saldırdığımızda ordumuz 70 bin piyade ve 15 bin süvariden oluşuyordu. Bu çapta bir ordu Büyük İskender'in Doğu seferinden sonra toplanmış en büyük orduydü. Paris'i düşürdüğümüz gün 50 binden fazla askerimiz dipdiri idi ve bir sonraki savaşımıza hazır durumdaydı. Barbarların üzerine yürüdüğümüzdeyse ordumuz artık en muazzam boyutlarına ulaşmıştı. Yıldırım gibi ilerlerdik, azgın seller gibi, çığ gibi. Kıtayı en batıya ve kuzeye kadar arşınladık. Vulcanus düşmanların çoğunu yok ediyor, o dinlenirken geriye kalan enkazı süpürmek bize kalıyordu. O günlerde çalışkan ve cesur Pisalıların her ferdi ordumuzun bir cengâveri olmak için âdeta çıldırırdı. Analar, on beşine girer girmez çocuklarını hemen askere gönderirdi. Şehir art arda gelen zafer haberleriyle sevince boğulurdu. Bütün halk haftalar süren kutlamalar ve eğlencelerle kendinden geçerci. Ne zamanlardı ama.

Yirmi yedi yaşına ulaşmış Son Dragon kuzey seferinden döndükten kısa bir süre sonra birdenbire can verdi. Gizlice saraya kadar sızan bir Vizigot casusu tarafından yediği ineklerin derisine sürülmüş arsenikle zehirlendiği düşünülüyordu. Tarihin gördüğü son ejderha saatlerce çırpına çırpına can verdi. Pisalıları için büyük felaketler de bundan sonra başladı. Son Dragon'u kaybettiğimizi duyan Bulgarlar, Slavlar ve Karolenj İmparatorluğu'nun kalıntısı yönetimler derhâl birleşip birkaç ay sonra üstümüze yürüdü. Kuzey ve batı sınırlarımızda yaşadığımız peş peşe hezimetlerle toprak kayıplarını ve geri çekilmeleri bir türlü durduramadık. Ejderhasız savaşmaya alışık olmayan, moralini tamamen yitirmiş o muazzam ordularımız tel tel dökülüyordu. Düşmanlarımız Arno Nehri'ni takip ederek Pisa sınırına ulaştı. Vizigotların gönderdiği filoysa Korsika ve Sardunya adalarına konuşlanmış donanmamızı zorlanmadan haklayınca kolumuz, kanadımız tümüyle kırılmış oldu. İşgal devletleri fazlaca bir direnç görmeden karadan ve denizden şehre girdi. Kaçmayı sarayında kalan Prens Alessandro'nun yakışıklı başı kesilerek şehir meydanında teşhir edildi.

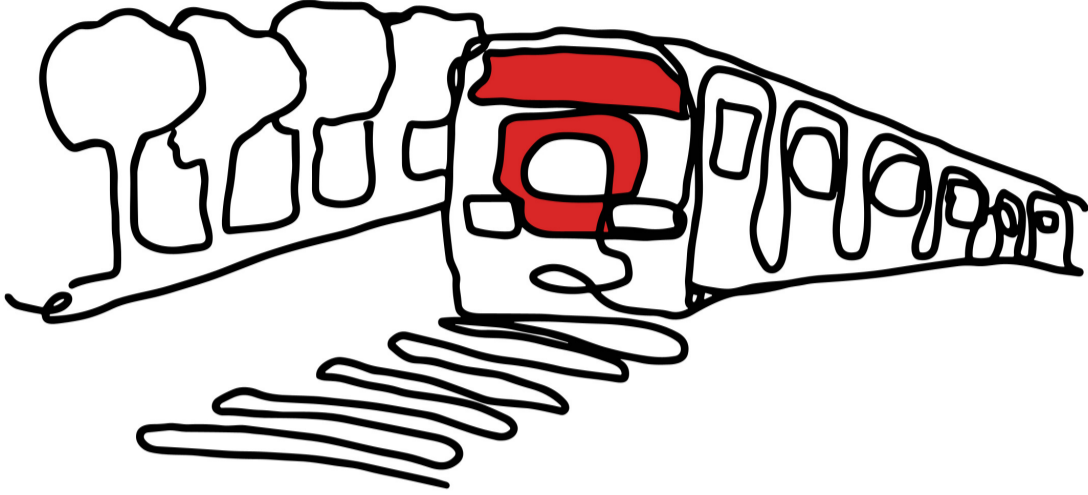
Ben Komutan Baresi. Bu satırları akıbetimi beklediğim şehir zindanında yazıyorum. Bu şartlarda kellemi kurtarmam zor görünüyor. Yine de kendimi savunma imkânı bulabilirsem dökülen bunca kanın boşuna olmadığını izah eder ve özgürlüğüme kavuşurum diye umuyorum. Biz Pisalıları Vulcanus gelene kadar içe kapanık ve silik hayatlarımıza yüzyıllardır aynı şekilde devam eden küçük bir halktık. Sonra son dragon geldi, elimize büyük bir fırsat geçti. Gözümüzü kırpmadan, kıtaya sığmayan bir hayalin peşinden gittik. Bu bir suçsa, evet biz bu suçu işledik. Birbirlerini kesip doğramaktan başkasına aklı yetmeyen açgözlü ve zalim devletlere kılıcımızla boyun eğdirdik. Şansımız biraz daha yaver gitseydi aslında tüm dünyayı kuşatacak bir barışın peşindeydik. Tek bir dünya devletini kurmanın eşliğindeydik. Bunu başarmamıza ramak kalmıştı ama, olmadı. Roma tanrılarının belki de başka bir planı vardır, bilemiyorum.

Bu uğurda çok fazla insan can verdi, kanın oluk oluk aktığı zamanlar oldu. Fakat her büyük hayalin bir bedeli olduğunu biliyorduk. Tarihin muazzam zaferleri sadece cesurların kulağına fisıldadığını da. Yola böyle çıktık. Ne yazık ki kendimizi sonunda cellat baltalarının ucunda, zindanların leş kokan karanlıklarında bulduk.

İki gün sonra yargılanmam başlayacak. Sonum ne olur, bunu kestirmek zor. Affedilsem belki babam gibi marangozluğa dönerim, henüz karar vermedim. Hayatıma son verilirse şunu belirtmek isterim ki; tarihin dosdoğru nakledeceği zamanlar elbet bir gün gelecektir. Bütün dünyayı kuşatacak bir barış için yaptığımız bütün fedakârlıklar sonraki nesillerin vicdan terazisine elbet aktarılacaktır. O nesiller ki, sonunda hazin bir şekilde can vermiş olsak da kahramanların kanını taşıdığımızdan emin olsunlar ve bizleri unutmasınlar.

Söğütlüçeşme İstasyonu

Sinan Tepe

Kadıköy'e trenle gitmek bir çocukluk alışkanlığıdır benim için. Evden çıkar, iki tarafı da çift katlı ahşap evlerle bezeli yokuştan aşağı iner, kilisenin önünden geçerek istasyona varırım. İstasyonda, yani dünyanın en güzel bekleme yerinde birkaç dakika durduktan sonra gelen ilk trene atlar, denizi soluma alarak tutarım Kadıköy'ün yolunu.

Kadıköy'e varmak demek ya Söğütlüçeşme'de ya da Haydarpaşa'da inmek demektir. Ben, çocukluğumun Salı Pazarı alışkanlıklarından olsa gerek, oldum olası Söğütlüçeşme'de inerim. Kimi zaman Haydarpaşa'nın o Yeşilçam filmlerine girizgâh olan kapısından çıkmışlığım da olur tabii. Fakat ekseriyetle Söğütlüçeşme'yi tercih ederim. Aslına bakarsanız bu iki istasyon arasında epey fark vardır. Üstelik sadece tarihi özellikleri itibarıyla değil. Tamam, Haydarpaşa hem mimari hem de tarihi yapıyla Söğütlüçeşme ile mukayese edilemeyecek kadar nadidedir fakat benim bahsettiğim fark daha başka bir şey. Söğütlüçeşme İstasyonu'nda indiğiniz vakit, stadyum tarafından çıkarsanız eğer, sizi fuar alanına benzer bir altgeçit karşılar. İçinde envaiçeşit elektronik eşyanın, müzik çaların, mikrofonun, oyun konsolunun olduğu, zamandan azade bir altgeçittir bu. Kendinizi anın efsununa kaptırırsanız, handiyse başka bir zamana açılan geçitte olduğunuzu hissedersiniz. Bu geçit renkli, gürültülü ve deyim yerindeyse karmakarışık kimliği itibarıyla bana seksenlere aitmiş gibi gelir. Beri taraftan Haydarpaşa nettir! Trenden indiğiniz vakit, vapura binecek olun ya da olmayın, o dev kapıdan geçer, denizi karşınıza alırsınız. Genzi yakan bir nefes çekersiniz ve işte yetmişler! Renk bir önceki istasyona göre soluktur ama bizden bir renktir, hangi renk olduğu bellidir en azından.

Söğütlüçeşme'de iniyorum ya bakmayın siz. Benimkisi alışkanlık... E serde Fenerbahçelilik de var...

Bu Söğütlüçeşme İstasyonu'nun, Salı Pazarı tarafındaki kapısının hemen yanında umumi bir tuvalet vardır. Daha önce bu kapıdan çıktıysanız muhakkak fark etmişsinizdir. Laf aramızda benim de bir iki defa hacet görmüşlüğüm vakidir. Bu umumi tuvaletin kapısının hemen önünde, bir masanın başında, tuvaletten sorumlu bir de çalışanı var. Adamcağız, elinde kolonya, önünde peçete, sıra sıra dizdiği madeni paralarla, sabahtan akşama değin o kapının önünde durur. Ekmek parası elbette, utanacak değil ya!

Daha önce yüzüne pek dikkat ettiğimi hatırlamıyorum bu adamın. Parayı verir, varsa üstünü alır, başımı çevirir giderdim. Geçmiş zaman tabii, yalan olmasın... Sabah saati miydi, iş çıkışı saati mi emin değilim. Ama istasyonun yoğun bir zamanı olduğunu hatırlıyorum. Tam arkamı döndüm gideceğim, "Bu metrobüs çok kötü oldu ağbi," diye bir ses işittim. Daha önce iki kelam dahi etmediğim tuvaletçi adam bana söylemişti bu sözleri. Döndüm. Yüzünde çocukluğa varan saf bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Neden yahu?" diye sordum. "Ağbi görmüyor musun, herkes o kapıdan çıkıyor," dedi. Gösterdiği tarafa baktım. Metrobüs çıkışı gösteriyordu. "Artık kimse buradan geçmiyor," diye ekledi. Gayri ihtiyari gülümsedim tabii. Her gün yüzbinlerce insan taşıyan bu ulaşım aracı, bizim tuvaletçinin işine taş koyuyordu. "Ama insanların çok işine yaradı bu metrobüs," dedim. "Öyle de keşke bu kapağı yapsalardı," diyerek hafif bir iç çekmeyle kalabalığın çıktığı kapağı bakakaldı bir süre.

Bu kapağı yapmaları için rayların üzerinden veya altından geçmelerinin gerekeceğini, bunun da masraflı bir iş

olacağını söylemedim. Ya da senin tuvaletin neden o kapıya taşınmıyor diye de sormadım. Belli ki bu adamcağız akıl tarafından, payına düşeni tam alamamış, hakkı yenmişti. O söylene dururken, metrobüsün ekmek parasını nasıl iç ettiğini anlatırken, pür dikkat yüzüne bakıyordum. Bazı insanlar bende böyle bir etki yaratır. Anlatırlar ve hipnoz olmuş gibi dinler dururum. Hiçbir yere kımlıdaymam. Konuşmaları bitene kadar dinler, aralara girmemeye özen gösterir, hatta ve hatta soru sorulmadığı müddetçe de konuşmam. Bu tuvaletçi adam da aynen böyle bir tesir göstermişti üzerimde. Sesinin tınısından mı artık, bakışlarının büyüünden mi bilmem... Gidemiyordum! O böyle anlatıp dururken gözümün önüne Cano geldi. Deli Cano. O da böyle anlatır durur, ben yine saatlerce hareketsiz dinlerdim. Kim bilir belki de akılla mesafeli olanlarda beni çeken gizli bir sihir vardı.

Cano, babamın doğup büyüdüğü kasabadandı. İstanbul'dan epey bir uzakta, ekseriyetle yaşlıların mesken tuttuğu, yazı yaz, kış kış bir yerdin burası. Yaz aylarında ailece gidegele ben de yarı yerlisi olmuşum bu şirin kasabanın. Her gün istinasız kahvehaneye uğrar, Cano'yu bulurdum. Dudağı kurudukça önüne çayı kedi adımlarıyla koyar beklerdim. İsterdim ki o anlatsın ben dinleyeyim. Üç başlı devlerden, kaçırılan hazinelerden, ayaklanan ziyaretlerden dem vursun! Hani heybesini doldurmaya gelmiş garbın müellifi edası bellemeyin bu merakı. Vallahi sırf Cano'nun büyüünden, müptelası olmuşum.

Gel zaman git zaman, Cano anlattıkça, onun hikâyelerinde gizli duran manalar olduğuna inanmış ve bunları çözmeyi kendime vazife edinmişim. Üstelik öyle şeyler anlatıyordu ki, akıl yönünden alil bir âdemoğlu nasıl böyle cümleler kurabilirdi?!

Bir gün kahvehanenin önünde oturmuş, karşı kaldırımında yürüyen bastonlu ihtiyara bakarken; daha doğrusu ihtiyarın elinin nerede bitip bastonun nerede başladığını anlamaya çalışırken, Cano nefes nefese, cehennem kapısından bakıp gelmiş gözleriyle önümde durdu. "Cano hayırdır, ne bu telaş," demeye varmadan, "barajdan geliyorum, öyle şeyler gördüm ki dedi." Bir şey demeden, biraz da soluklansın diye sadece merakla yüzüne baktım. Yeni bir hikâye geliyordu, henüz girizgâh yapmıştı ve bu ürkek ceylanı ürktürmek olmazdı. "Dereza bi çay söyle önce," dedi.

Yanıma oturup henüz masaya konmuş çaydan bir yudum alıp, "Ejderha gördüm" dedi, "hem de on altı başlı." Alışmışım. Cano ne anlatsa şaşırıyordum artık. Gözlerimi ayırmadan dinlemeye devam ettim... "Bizim bu eski Murat Suyu'nun aktığı yere gittim yine. Dedim dağa taş, gâipten olana, usla arayı bozana, Xızır'a dua edeyim. Ellerimi açtım Kırklar'a yakardım; bu dağın taşın her karışı ahuvahtır, biz geçmişimize yandık sen geleceğimize sahip çık ya Budala! Ben böyle yakarır yakarmaz sular başladı fokur fokur kaynamaya... Koca enginin orta yerinde, suları yara yara çıkmaz mı on altı baş! Kendini bir sağa bir sola vura vura, bir yandan çığlıklar atıyor, bir yandan da ağzından ateşler çıkarıyordu. Ben hemen bir kaya ardı bulup saklandım tabii. O böyle bağıra çağıra, ateşlerini saçsaça, tüm öfkesini kustuktan sonra yine suya girdi kayboldu."

Cano hikâyesini bitirdikten sonra, tesadüf odur ki çayı da bitmiş, arkasını dönmüş yol almaya başlamıştı bile. On altı başlı ejderha ile neyi anlatmak istiyordu acaba diye dü-

şünüp durdum. Envaiçeşit deli zırvası arasında gidip gelirken, ulan dedim, bu Cano tarihteki on altı Türk devletini mi anlatıyor acaba. Kafam oradan Cumhurbaşkanlığı forundaki on altı yıldıza gitmişti. E geçen hafta da şehri ziyaret etmişti Reis-i Cumhur... Böyle düşünceler arasında gidip gelirken, mantıklı en küçük bir izahat dahi bulamamışken boş ver dedim. Mana bulup da ne yapacaksın?

Bu küçük şirin kasabanın adının, hiçbir dilde karşılığı yoktu. Tarih kitaplarını da karıştırırsanız, her meşrebin kendine göre bir yanıtı olduğunu görür, hiçbirine tamah etmezsiniz. Belki de ansiklopedilerdeki bu anlam yoksunluğunu delilerinde aramışlardı, ille de bir mana diye. Koca koca dağların arasında kalmış bu halk, akıldan ümidi kesip delilere bel bağlamış, onları ermişlik mertebesine taşımıştı.

Ben Cano'nun hikâyeleri arasında, kâh ejderhalarla boğuşuyor, kâh boynuzlu yılanların arasından ağzı süt kokan kuzuları kaçırıyordum. Bir gün il merkezinden bir delinin, şehrin meydanına heykelinin dikildiğini duyduk. Öğrendiğimiz kadarıyla bu deli türlü mucizeler gerçekleştirmiş, hastalara şifa dağıtmıştı. Öyle ki deli dediğimiz bu pirin üzerine kar bile yağmazmış... E ölünce de kıymet bilen halkı, şehrin en işlek yerine dikmişler onun hatırasını.

Bu haberi alışımızdan sonra, tüm kasaba halkı günlerce Cano'yu gözledik. Her hareketini izliyor, ha gösterdi ha gösterecek mucizesini bekliyorduk. Cano gökyüzüne baksa yağmur bekliyor, sopasıyla yere vursa filiz umuyorduk. Dokunduğu ihtiyarı gençleştireceğini zannediyor, hani süt dökse, döküldüğü yerden kırk tane göze fıskırarak sanıyorduk. Hiçbiri olmadı tabii. Bizim Cano'muz hikmeti kendinden, bildiğin dümdüz deliydi...

Bütün bir yazı Cano'nun hikâyeleri arasında, doğanın insana unutmayı mümkün kılmadığı, baston ve sekiz köşeli kasket kokan evlerde geçirdikten sonra, sonbaharla birlikte İstanbul'a, kent yaşamına dönerdim.

Tuvaletçi adamla her karşılaşmamda artık farklı bir hadise anlatıyordu bana. E artık selam alıp vermiş, dost olmuşuk. O anlattıkça ben de bin bir türlü anıya hikâyeye gark oluyordum. İtiraf edeyim ki bu adamın anlattığı hiçbir mevzu adamakıllı dinlememişimdir. O bana yalnızca kapı oluyor, içeri davet ediyordu. Kentin ortasında, üstelik en hızlı yerinde, gel soluklan diyordu.

Gel zaman git zaman, bu istasyonu yıktılar. Aynı yere çok daha modern, hani derler ya 'zamanın ruhuna' uygun bir istasyon inşa ettiler. Yürüyen merdivenleriyle, kart okutularak geçilen turnikeleriyle, gelecek trenin anlık nerede olduğunu bildiren otomatik sesli cihazlarıyla harikulade bir istasyon. Öyle ki tuvalete girerken dahi kartınızı okutuyor, otomatik turnikeyi geçiyor, kimseyle muhatap olmuyordunuz.

Geçtiğimiz gün yine Kadıköy'e gitmem icap etti. Hem işlerimi halleder hem de birkaç dergi, kitap alır, Moda'da denize nazır çayımı yudumlarım dedim. Canıma minnet. Atladım trene, Söğütlüçeşme'de indim. Can çıkar huy çıkmaz ya, stadyum tarafından çıkmadan tuvalete uğradım. Aklıma birdenbire tuvaletçi adam gelmişti. Ellerimi yıkayıp çıkarken turnikenin çıkardığı sese bakakaldım bir süre. Şimdilerde hikâye anlatmak ne zordu. Sesi kulaklarımdaydı bu akıldan ve zamandan azade biçarenin. "Bu metrobüs çok kötü oldu..."

Çıkışta bir güvenlik görevlisi gördüm. Vallahi aklıma bir şey geldiğinden değil. Sadece geçmiş yâd etmek, belki yeni bir hikâyeye vesile olmak için, "Bu Marmaray çok kötü oldu," deyip gülümsedim. Belki o da benim gibi yapar, nedenini sorar, ben de başlarım efendibabamın mızıkayı hümayunda çaldığı davulları anlatmaya... Ben böyle anlatırken o da memleketini düşünür, akranlarıyla nehre balık avlamaya gittiği günlere dalar gider dedim. Akşamları gizli gizli içtiği Samsun sigaralarını düşünür. Sevdiği kıızı görmek için kilometrelerce yürüdüğü yolun güzelliği gelir aklına dedim.

Ben tebessümüne karşılık beklerken, görevli şeytan görmüşçesine kaşlarını hiddetle çatı. "Sen bu Marmaray'a dua et," dedi. Şaşırıyordum. "Senin o sigortayı batıran adamın olsaydı, şimdide kağıyla gidip geliyordunuz."

Gülümsedim yalnızca, bir şey diyemedim. Bu devir böyleydi... Olmayan Salı Pazarı kapısından çıkıp Bahariye'ye doğru yürüdüm.

Yaz Yağmuru

Doğu Kaşka

Her sene olduğu gibi o temmuz ayında da yağmur yağınca kovalarını alıp dışarıya koşmuştu. Siyah mı gri mi seçilemeyen kovaları dolana kadar kendisi de sınısıklam olur ardından kovalardaki suyu evinin damındaki büyük depoya doldururdu. Deponun kapağını da açık bırakırdı. Çok uzun zamandır ve sadece temmuz ayında bunu tekrar ediyordu. Her temmuz yağmur yağmazdı. Hem yaz yağmuru olduğundan hem de az yağdığından deponun tamamını dolduramıyordu.

Bu temmuz yine yağmur yağacak gibiydi. Havalarda birkaç gündür serindi ve bulutlar toplaşyordu. Her gün, akşam olduğu vakit kapının önüne çıkıyor, bir süre gökyüzünü izliyordu. Arada elini açıyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Yağmur duası ettiğini düşünüyor, onun duasına eşlik ediyordum. Uzun değildi. Zayıf. Zayıflığı onu çok uzunmuş gibi gösteriyordu. Yüzünün kemikleri belirgindi. Siyah saçlarının ve sakallarının arasında tek tük beyazlar vardı.

Geçen temmuz yağmur başladığında hemen cama koştu. Elbette o yine kapısının önündeydi. Yağmur sadece birkaç dakika sürmüştü. O zaman da ellerini açmış, gökyüzüne bakmıştı. Sonra sakallarından damlayan suyu kovasına akıtmış, kovalarıyla dama çıkıp suyu depoya boşaltmıştı.

Ben yaklaşık on sene burda yaşıyordum ve daha bir kere bile onunla sohbet etmemiştim. Fakat hep onu izliyordum. Her temmuz saat kaçta dışarı çıkıp gökyüzünü izleyeceğini, ellerini ne kadar süre açıp öyle kalacağını biliyordum.

O gün gökyüzü yine yağacağına sinyali veriyordu. Bu sefer ben de onun için birkaç kova hazırlamıştım. Yağmur suyunu biriktirecek, ona götürecektim. Belki bu aramızda bir sohbet vesile olacaktı. Akşama doğru hâlâ dışarı çıkmamıştı. Büyük ihtimalle evinde oturmuş yağmurun yağmasını bekliyor belki de dua ediyordu. Bense çoktan kapıya çıkmış, kovaları yanına dizmiş oturdum. Yağmurun çiselemeye başlamasıyla beraber o da dışarıya çıktı, hızlıca kovalarını yerleştirdi. Yüzü gülüyordu. Konuşuyor gibiydi ama bir şey duyuyordum. Belki de sadece içinden konuşuyor, dudaklarını oynatıyordu, bilemiyorum.

Ellerini açmış sakallarından damlayan suları avucunda topluyordu. Ardından suyu tekrar yüzüne çalıyor, gülüyordu. Yağmurun şiddeti her gök gürültüsüyle birlikte artıyordu. Sınısıklam olmuş-

tum ama eve girmek istemiyordum. Yağmur hızlandıkça gülümsemesi de büyüyordu. Bir ara suyun sınısıklanma kaşan bir kahkaha attı. İlk defa böyle güldüğünü görmüştüm. İstemsiz ben de kahkaha atmıştım. Hatta yağmurun bardaktan boşalmasına yağması, sınısıklam olmak hoşuma gitmeye başlamıştı. Kendimi iyi hissediyordum. Yüzümden, vücudumdan süzülen damlaları duymusam içimi titretiyordu.

Bir süre sonra yorulduğunu hissetmiş olacak ki yere oturdu. Yerlerin çamur olmasını hiç umursamamıştı. O oturunca ben de oturdum. Bir nevi onu taklit ediyordum. Yere oturunca bir çocuk gibi ayaklarını uzattı, iki eliyle çamurla oynamaya başladı. Ellerini çamurda çırparken başını yukan kaldırmış gökyüzüne bakıyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne bakmak istedim fakat yüzüme düşen damlalardan gözlerimi açamadım. O ise hâlâ gökyüzüne bakıyordu. Ardından çamurlu ellerini yüzüne sürdü. Çamur, yağmur damlalarıyla yüzünden süzülene kadar bekledi.

Kovalar dolmak üzereydi. Yağmur devam ediyordu. Ayağa kalktı. Teker teker kovaları kontrol etti. Dolan kovaları depoya boşalttı. Geri gelip boşalan kovaları bıraktı, diğer dolan iki kovayı alıp aynı şeyi tekrarladi. Benim kovalarım da dolmuştu. Bir tanesini kaptığım gibi yanına gittim. Hemen önüne bıraktım, diğer kovaları getirmek için geriye döndüm.

Getirdiğimde gülümsedim, karşılık verdi. Ne ben ne de o tek kelime ettik. Sevmiş gibiydi. Benim kovalarımı da alıp deposuna boşalttı. Depo dolmuştu. Hatta taşıyordu.

Eve döndüm. Duş alıp üstümü değiştirdim. Saçımı kuruladıktan sonra içim ısınsin diye çay koydum. Çay demlenirken pencereden ona bakmaya gittim. Kovalar dışarıdaydı, o yoktu. Evindedir, diye düşündüm. Sabah olunca neden yağmur suyunu topladığını soracaktım fakat ertesi gün dışarı çıkmadı. Defalarca onu kontrol etmek için pencerelerden baktım ama yoktu.

Bu birkaç gün sürdü. En sonunda muhtara haber verdim. Muhtar bu işe şaşırda da bağım olmayan bir insanı neden merak ettiğini sorgulamadı. Önce kapıyı çaldı, pencerelerden içeriye görmeye çalıştı, bir sonuç alamayınca da polisi çağırarak zorunda kaldı.

Polisler kapıyı kırdılar. İçeride kimseyi bulamadılar. Bana, onu en son ne zaman gördüğümü sorduklarında, birkaç gün önce kovalarla yağmur suyu toplayıp deposuna boşalttığımı anlattım. Benim de ona birkaç kova götürdüğümü sonra evime döndüğümü ve bir daha da görmediğimi belirttim.

Birkaç gün sonra yine pencereden bakarken deponun kapağının kenarından su sızdığını gördüm. Dışarı çıktım, yağmur yağmıyordu. Peki bu su kendi kendine nasıl taşıyordu? Hemen koşup muhtara anlattım. Muhtar gelip depoyu açtı. Hemen sonra telaşla polise haber verdi.

Depodaki ceset şiştiğinden dolayı su taşmaya başlamıştı. Gözlerimden akan yaş durduramıyordum. Tanımadığım bir insan için içimde bir ateşin yandığını hissediyordum ama bu ateşi söndürecek bir damla su yoktu çünkü bu ateşi harlayan yağmur suyu idi. Kendimi suçlu hissediyordum. Ona birkaç kova su da ben taşımıştım.

Cenaze sırasında iki kişinin onun hakkında konuştuğunu duydum.

“Sevdiği kadının peşinden gitti. O da temmuz ayında ölmüştü.”

“Nasıl ölmüştü?”

“11 yıl falan oldu, yine çok şiddetli bir yağmur yağmıştı. Sel alıp götürmüştü kızcağızı.”

Tekerrürlü Tekerleme

Hicret Birik

Saati yüksek bilinç tarafından ayarlanmış bir film. Kapıda yer gösterici. Elinde fener. Alınlarında koltuk numarası yazılı bir grup su yığını, homo erectustan hallice. Ekran-da gürültülü reklamlar. Susadıysan aç bir kola, ateş seni çağırıyor! Çekim tahtasının üstünde bol sıfırlı rakamlar, hazırrrr, başlaaa! Film makinesinden çınlayan vızıltı. Geriye yaslanmış omurgalar. Ve ekran.

Sokakta söynük bir çatı, çatının altında ocak, ocağın içinde kapurcak. Kapurcakta bir bohça, bohçanın altında albüm, albüme yapılmış resim, resimde gülen bir çocuk. Çocuğun elinde külâh, sararmış gazeteden, içinde çürük alıçlar, külâhı beş sikkeden. Parayı alan satıcı, yaşlı mı yaşlı, ağzında bir şarkı, Ali baba tin tin, sakalına kondum, birazdan parçalanacak. Adamın önünde bir duvar, duvarın ortasında okul, okulun içinde bir sürü, sürünün başında bir çoban, çobanın elinde bir kaval, kavalın peşinde bir fare, farenin ağzında peynir, peynirin ucunda bir iğne, iğneyi çeken bir iplik, ipliği tutan bir abalı firenk,

Çekince ciyıklama, bir peynir uğruna, bir peynir uğruna! Gündüzü günülleyen gece, tomurcuğu yandıran kar, kan delen

ateş, ateşi kül yapan gri, rengi çeviren nefret, ekran artık siyah beyaz. Karanlığa gizlenmiş bir tarikat, yirmi yedi kollu, yüzleri yok, soldan sağa altı harf, kapisında yıldızlı tokmak, sırtlarında yüzülmüş derviş derileri, elektromanyetik radyasyon başlıklarından yayılan dört yüz kırk hertz, birgilekle işlenen temiz cinayetler, ölü bebekler, yıkık şehirler. Kayış halkaya takılan dedeağacı, lastiğe yerleştirilen taş, sokaklar canhıraş,

Koşun çocuklar koşun, gece üstümüze üstümüze geliyor!
Eriñ olmayan, olamayan, oldurulmayan bir anne, elinde sararmış gazete, üstünde kan, buram buram alıç kokan. Geriye gidelim, geriye. Başa sarınız lütfen.

Sıraya dizilmiş kadınlar, kollarında hasır sepetler, sepetlerde çiçekler, çiçeklerde tuzaklar, tuzaklara sorulamayan sorular,

Senin ağzın neden bu kadar büyük?

Çeplerinde ekme kırıntıları ve taşlarla bir adam, uzayan kara bir el, elden açılan delik, delikten düşen pusula, yolunu şaşırarak garip, pastacı bir cadının palazlandırma hücrelerinde, genişleyen parmak boğumu; uzatılan çalıyı tutuyor.

Yolda atlı bir uyandırma eri, henüz yetişmeden fanusun için-

deki güzele, herkes henüz derin bir uykudayken, işte o anda kulakları sağır eden bir infilak, geriye yaslanmış omurgalar koltuklara yapılmış, kazı görevlisi gerek ya da jilet.

Sokakta söynük bir çatı, çatının altında ocak, ocakta bir kapurcak. Kapurcağın önünde bir çocuk, elinde bir albüm, çocukluğunu yırtıyor.

Anne demiştik, eriñ olamayan, çocuğa sesleniyor, “Yırtma o fotoğrafları!” anısı kalmalı her büyüğün çocukluğundan, seslenişin yanına düşen kopuk bir el, açık avuçta beş sikket, kan kokusuna kanşmış çürük alıçlar, ölü ağızdan yankılanan bir şarkı, Ali baba tin tin, sakalına kondum, daha geriye gidelim daha geriye, daha başa sarınız lütfen.

İki kardeş, karşılarında iki sunak, sunaklarda iki kurban, seçilmeyen katil, katilin omzunda maktul, yol gösteren karga, ilk onaylanmama, ilk hırs, ilk mezar, film makinesinden gelen ilk vızıldama.

Çekim devam ediyor, molasız, işinize gelirse! Gelmezse de!